

دقامن

عہ شعیکی شووم

وہر گیارہی : فواد کماؤنڈی
خوبی : تدبیہ تشکینی

۱۵ جون ۲۰۱۴

عەشقىيڭى شووم

رۇمان

نوسىنى : طېيىه تشكىنى
ودىگىرلىنى : فواىد كەولۇسى

چاپى نۇرى

لەبلاوگراوه گانى خانەي چاپ و پەخشى رىنما
زنجىرە: (۲)

ناسنامەي كتىب

ناوى كتىب: عەشقىنىكى شووم

بابەت: رۇمان

تۈسىنى: طىبىه تشكىنى

ودىرىكىرەنلىق: فواىد كەولۇسى

شويىنى چاپ: چاپخانەي گەنچ

نۇبەتى چاپ: چاپى نوى

سالى چاپ: ۲۰۱۵

تىيراز: ۲۰۰۰ دانە

ئىمداھى سپاردن (۷۹۲) ئى سالى ۲۰۰۰ ئى وەزارەتى رېشىنلىرى پەن دراوه

ناونىشان

سلیمانى — بازارى سلیمانى — بەرامبەر بازارى خەفاف.

ئىمداھى مۇبايل: (۰۷۷۰۱۵۷۴۲۹۳) (۰۷۷۰۱۱۹۱۸۴۷) (۰۷۵۰۱۱۹۱۸۴۷)

پیشکده شه :

- بهو خوشبویسته‌ی که له‌کاتی زیر بونیشیدا زیالت خوشم دهوي.
- بهو عاشقه بیگه‌دانه‌ی که رفیزیک بیر له فریودانی بهرام‌به‌ریان ناکنه‌وهو هه‌موو دهه به‌بیگه‌ردی نمایشی به‌رانه‌تیان دهکه‌ن.
- بهو خوزگانه‌ی که له‌گه‌رووی قه‌دهدا تاسان.

شودو تاریکی، شهودو خەم، شەویك كەرەشىيەكەی ھاو رەنگى
بەختى منه، بۇچ لايىك بىرۇنەم كەدلەم لەھەموو لايىك رەشە، لەپىشت تەم مىلە
ئاسىينانەوە پەنا بۇچ كەسىك بەرم، بەكىي بلىيم كەچارە نوس چ يارىيەكى شومى
لەگەل كىردىم و ھەموو شتىيەكى لىنى سەندىم، ئىستا لە كۈنخى زىنداندا غەریب و
يىكەس، بەتهنها چاوه روانى رېنگەي دەردۇو خەمم،
زستانى سالى ۱۳۲۰ يەتاوى لە يەكىن لە گۈندە كانى ھەمەدان چاوم
بەدنىا ھەلھىتنا، زستانىيەكى سەخت و سەھولت بەندان بىو، لەو كاتىدا دوو براو
خوشكىيەم ھەبىو، برا گەورە كەم كەناوى مستەفا بىو رو خسارىيەكى پان و سېپى،
لەگەل مۇوە پېرە كەيدا، بالا يەكى بەرزى ھەبىو چاوه كانىيىشى قاوهىيى بىوون.
مۇرتەزا كە سىئى سال لەمن گەورە تربىو، رو خسارى خىرو گۈپىن بىوو،
لىتوھ جوانە كانى ھېننەدى تر جوانىيان كردىبوو، زۆزىنەي خەلتكى دەيان گوت شىۋىدى
زىاتر لە دايىكى دەچىت، بەلام خوشكە كەم كەزىاتر شىۋىدى لەمن دەچىو، بالا يى
بەرزو رو خسارى خىرو رەنگى ئەسمەر بىو، چاوه كانىيىشى قاوهىيى بىوون.

شیوازی ژیانسان خراب نهبوو، بی ناگابووم وردہ وردہ گهوره دهبووم، خوشکه که م به جوتیاری کی کر ماشانی میتردی کردبوو، برا گهوره کم له گمل باوکمدا به جوتیاریمه خه ریک بوو، باوکم له ژیر کاره قورسە کانی روزگاردا دهینالاند و همه میشه خه کانی خوی به نیمه ده رشت، نیمه له خانویه کی هه رزور جواندا ده زیاین، که تنهها خهیان ده توانیت وینای بکات، دیوارو ده رگاکه له دار دروست کرابوون، په بخمره که می بخروی مهزرایه کی گهوره دا ده کرایه وه، همراه بیانیه ک په بخمره که م والا ده کرد، بوئی سهوری و خاک دلیان ده کردمه وه، بالنده کانیش له ناسانه وه بوئم به هده شته دل رفینه ناوازی جوزاو جوزیان ده پچری.

تهنها نام شوینه دا باوکم بوو که ببود هوی تالکردنی ژیان لیمان، باوکیک که قسه ردقه کانی نیستاش له گویمدا ده زرنگیتیمه و ودک کوتاه کی کی ناسنین به رد دوام سه رم ده کوتیت، شوینی شه پازله کانی له کاتینکدا کله تورهیدا به توندی له رو خسار می دددا هه رگیز له یاد ناکریت.

وه کو خویشی باسی ده کرد هه رگیز دایکمی خوش نه ویستوو، به لام دایک و باوکی بهزور دایکمیان بوهینا دو سه رنجام نام زه ما وندهیان روزگار دیاری کردبوو، شهوان در دنگانیک بو مال ده گه رایه وه، به روزیشدا زور به که می ده مبینی. من هیچ کاتینک نه و شفوهم له بیر ناچیتیمه وه، تازه پیم نابوه حموت سالیمه وه، نه و شهود باوکم تا در دنگانیک نه گه رایه وه بو مال، چاوم هدر له پیگه که می بوو، رووم کرده دایکم و گوتم: دایکه گیان نه مشه و باوکم ناگه ریتیمه وه؟ دایکم به پیکه نیتیکه وه سهیری کی کردم، همه میشه پیکه نینه کانی ثارامی به دلم ده بخشی، چاودره شه کانی و گوبه خره که می بالا کورته که یان شاردبووه وه، روی کرده من و

گوتی: خوشویسته کم، لهوانه یه کاره ساتیکی نانه بار بو باوکت پیش هاتبیت بو
یه نه گهراوه تهود، تو برو بنور، من چاوه پی دهیم تاده گه ریتهود، بهم شیوه یه من
چومه جینگهی خده کم.

جینگایه که همه میشه هاوده می خهیال و خهوي شهوانه م بسو. بمفرینکی زوز
دهباری و همه والی روزتیکی شوومی دهدا، له جینگای خهوه کم هاتمه دهه وه
سه پریتکی به فره کم کرد، زستان کراسی سپی خوی به بمه مهزرا که دا کرد بسو،
کلوی به فره کان لمصر سنگی به هینمنی ده نیشنده. کم کم هستم کرد گیام
قورس بسوه و خهه زوزی بو هینناوم، دووباره چومه وه جینگا کم و به نارامی
چومه خهوي کی قوله وه. به یانی زووتر له هه مو و به یانیه که جینگا کم هستام
بو نهودی باوکم ببینم؛ به لام کاتینگ گوتیم له گریانی دایکم بسو له جینگهی خوم
وشک بسو، چاوه کانی دایکم به گریانیکی زوز سور هملگه رابوون، دهسته کانیشی
ده لهرزین، به پرتا و بولای چسوم و دهسته کانیم گرت، دایکم که منی بینی
له باوهشی گرتم و ده نگی گریانی هه لبری. مورتهزا که گوتیی له ده نگی دایکم بسو
به په شوکاوی له خهه را په ری و بولامان هات، دایکم کاتینک چاوی به
مورتهزا که ده نگی به گریانه وه گوتی: ناگات لیته کورم، بینیت دواجار باوکت ج
به لایه کی به سه رهیناین. مورتهزا به ده نگی په ریوه وه گوتی: دایکه بوچسی چسی
بووه؟ دایکم تنهها به ده نگی به رز ده گریا و هلامی نه دایه وه، دووباره مورتهزا
به ده نگیتکی به رز تر هاواری کرد، تو خوا دایه پیم بلی چی روی داوه؟ دایکم که
له گریاندا ده نگی نوسابوو گوتی: کورم باوکت چی هه بسوه فروشتویه تی و بسوی
در چووه، من زور جار ناگاداری هه لس و که وتی نه و بسو، به لام هیج کاتینک

گوییم پی نمده دا، نه و پیاویک بیو بمرد هوام حاله تی درونی باش نه بیو، لمبر
نه دی که نه بید تواني گوزه رانی باش بکات، به حاجی موسالیمی گوتبوو که
نه گهر منی بینی هموالم پی بذات، نه مرد کاتیک چووم بولای خیزانه کهی که له و
باره يه و پرسیاری لیبکه، حاجی خویم بینی... هه والم پرسی، پاشان حاجی روی
کرده من و گوتی؛ کچم مسنه له بید هه بید که ده بیت پیتی بلیم، به لام به لیتم پی
بده نارام بیت، من که بده ته واوی شله رابووم و سه رم لی تینک چووبوو گوتم: بلی بزام
ده ته ویت چیم پی بلیت؟ نه و ناخنکی دریزی هملکتیشاو پاشان گوتی؛ کچی خوم
میرده که (مشهدی حسین) دورو روز پیش ئیستا هات بولام و پیسی گوتم:
"حاجی ده مه ویت زنه که م ته لاق بدەم". من که مات و مه لول ما بوده، هو
کاره کهیم لی پرسی، لمودلامدا گوتی؛ "نا تو انم تیتر ژیانی نه و زن و مندا آن
دابین بکەم، بعراستی ژیان بون من گەلیک به سەختی ده گوزه ری، ته نانه ته وام
لیتھاتووه ناتوانم سەیری زنه کەشم بکەم". من که سه رم له قسە کانی سور ما بیو،
ئاموزگاریم کرد که ده ست له و قسە پرپو پوچانه هەلبگرتیت، تاکو دونیسی
پوسته چی لە لایمن (مشهدی حسین) دوھ نامه بیه کی بوھینام، کاتیک نامه کەم
کرده و دا تیتر نازانم چوئن بیو کە دنیام له پیش چاو تاریک بیو.

مشهدی حسین لە نامه کەپدا نوسيبوي: "کە تیتر ناتوانم لە گەلن نه و زن
و مندا آن دا بزیم. هەر چیم هە بید فروشتو مەو پاره کانیش لە گەلن خسوم دە بەم،
تاکولە مەو دوا بە ئازادی ژیان بېھە سەر". داواي لە من کردى بیو کە نەم هموالە
بە تو را بگەيەنم.

لیوه کانی مورتمزا دله رزین، چاوه کانی سور ببونه وه، من که له قسه کانیان
تی نهده گیشتم له بهر نهوده گوتی: دایکه گیان باوکم له دستی پولیس رای کردوه؟.
دایگم به قورگی پر له گریانه وه گوتی: نا عهلى گیان، نه و له دستی نیمه رای
کردوه، چونکه نهیده توانی له گه لماندا بزی، نه و نیتر توانای ژیانی نهبوو.

لهم کاتهدا که موستهفا تازه له خه و هستابوو گوئی له قسه کانی نیمه بوو،
به خه مباریه وه هاته ژوورده و گوتی: دایکه من هدرگیز باوه رناکه م باوکم کاری
وابکات، تاخر باوکم به خوی نه گوتووه، نیمه له کوی بزین؟ چی بخوین؟ نیستا
دایکه، نه گهر ثاره زووی له تو نییه چون ده بیت دهست له نیمه بهر بذات، که
نیمه مندالی نهونین. دایکم تنهها له وه لامی موسته فادا هیواش هیواش ده گریا.
شهش مانگ تیپه ری هیچ هه والیکی باوکم نهبوو. نیمه ش نه و ماوهیه له
مالی حاجی موسلي جدا ده ژیان، ورد هورده دایکم نه و زهويه کشت و کالیانه که
باوکم نه یفروشتبون، هه مسوی فروشت بو بزیویان و هیچمان بوته مایه وه.

پاشان دهستی گرتین و بو هه میشه له شوینی خومان هه لکه ندراین و بسراهه
کرماشان رویشتن، کاتیک هه نگاو هه نگاو به شه قامه کانی کرماشاندا
ده رویشتم، نه مده زانی که روژیک دیت لهم کاره په شیمان ده بمه و هه نگاو
هه نگاو بهره و به دبهختی ده روم. من که زور مندال نه بoom، به لام به بیریکی
مندالانه وه سه بیری دره خت و گول و گیای ته نیشت شه قامه کانم ده کرد، هه والیکم
له داهاتووه شومه نهبوو که چاوه روانی ده کردم.

کاتیک گه شتینه کرماشان، بهره و مالی په ری خوشکم ملمان نا، موسته فا
له ده رگای دا، پاش که میک، پیاویکی چوار شانه ده رگاکه لیکردنده وه، نه و که

له سهرو شکلمان سهري سورپمايو، روی کرده موستهفاو گوتی: کاکه چ
نيشیكتان ههیه؟ موستهفا به بینينی نه و پیاوه سهري حهپهسا! جوابی دایهوه و
گوتی: نهمه مالی پهري خوشکمه.

پیاوەکە پاش نەوەی کە دەستى بە چەنەيدا ھىنەا و گوتى: كورم، نەوان دووسالە لىرە نەماون. من خانووهكەم لى كېرىن. وابزانم خىزامن ناونىشانى نەوانى لهلايە، نەو دەرگاكە لىمان داخست و روشت كەناونىشانەكە لە خىزانەكەمى وەرىگرت.

پاش که میک دیسان دهرگاکهی کرده و پارچه کاغه زیکی دایه دهستی
موسته فاو نیمهش زور سویاسمان کرد که ناوینشانی یه ری بینداین.

شەقام و كۈلەنەكانى كرماشان بەلاي منهود زۆر سەير بۇو، چونكە تاكۇ نەو
كاتە جگە لە عەلەف و گەنم و كىتلەكە هيچى ترم نەبىنىبۇو، شەقامەكان بەلاي
منهود لە خەويىك دەچۈن. دەنگى پىسى ترىيشقەكان كەبەر شەقامە قىرتاوه كە
دەكەوتىن لە گۈيىمدا ناوازىتكى خوشى پىك ھىتىابۇو. موسىتەفای بىرام دەھى گوت:
دەولە مەندەكانى ئەم شارە سوارى نۇتومبىيل دەبن و كەلتىك لە ترىيشقە وەرنىڭرن،
من كە سەيرى بەرپىسى خۆم نەدەكەد و تەنها دەروازە و دىوارەكانى شارم دەبىنى،
لەراستىدا شارىتكى زۆر قىمرە بالغ بۇو.

له چهند کولانیکده و رؤیشتن، له کوتایدا مالی پهربی خوشکمان دوزیمه و،
چهند مندالیک له تهمهنی مندا له کولان یاریان ده کرد، مورته زای برام له
دهرگاکهی دا و پاش چهند لیدانیک دهرگاکهیان کرده و، سهیرم کرد پری خوشکم
بیو.

کاتیک نیمه‌ی بهو حاله‌وه بینی تیک چسو به سدر سورمانه‌وه فه‌رمودی
ماله‌وه لیکردن، کاتیک چسوینه ژوره‌وه بینیمان شووه‌که‌ی په‌ری که‌ناوی
(مشهدی کریم) برو له‌ویدانوستبوو له ده‌نگی نیمه به‌ناگا هات، کاتیک نیمه‌ی
بینی به‌خیره‌هاتنى لیکردن و پاش نه‌حوالپرسین و خواردنی پیاله چایه‌ک، من له
گدل محمد مددی خوشکه‌زامدا که ودک من مندال برو چسوینه ده‌ری حه‌وشه بعیاری
کردن.

که‌م که‌م دنیا تاریک داهات و پوژ له بینینی مانگ شه‌رمه‌زارده‌برو، بویه
خوبی له‌پشت کیوه‌که‌وه شاردوه و ئاسما‌نیش کراسی گولگولی خونی بو به‌خیر
هاتنى مانگ پوشی.

محمد مدد گوتى: عه‌لی، ودره باچینه ماله‌وه من زورم برسيييه، کاتیک چسوینه
ژوره‌وه به‌دهم و چاوی شیواوی زاواکه‌ماندا زانیم که دایکم هه‌مو شتیکی
بوچیز اوه‌ته‌وه، ئه‌ویش له‌وه ده‌ترسا که نیمه له‌ماله‌که‌ی ئه‌ودا بینینه‌وه، خوشکه
که‌یشمم ده‌بینی که به‌ده‌نگی به‌رز ده‌گریا.

به‌بی ده‌نگی چومه ته‌نیشت دایکم و چاودروانی نانی نیسواره‌م ده‌کرد، به‌لام
باسی خواردن نه‌برو، هیواش هیواش خه‌و بالی به‌سهرمدا کیشاو تواني به‌رگری
کردم نه‌ما و به‌ناسانی به‌سهرمدا زالبتو خه‌ویکی قول بردمیه‌وه، به‌یانی زوو که
له‌خه‌و به‌خه‌بر هاتم له‌ده‌نگی زوره زوری سکم زانیم که دوینی شه‌و هیچم
نه‌خواردووه، پاشان به‌خیرابی له‌و سفردیه نزیک بومه‌وه که په‌ری خوشکم بوتانی
به‌یانی ئاما‌دهی کردبوو، بوتنی نانی گه‌رم تارامی لانه‌هیشتم و چومه سه‌
سفره‌که‌و به‌یانی باشم کردوو یدکسده ده‌ستم به‌خواردن کرد، کاتیک سه‌رم به‌رز

کرد و دو ویستم یه که م پارو ببهم بودم، پوخساري زاواكه مانم بینی که لیم موز
دده بوده و همراهشی لی ده کردم بو ته و دی نانه که م نه خوم، بهو همه مرو تاره زوه و
که بر سریتی بوی دروست کرد بoom، دهستم کیشاشه و هو پارووه نانه که میشم فریدایه
سهر سفره که، پهراخوشکم که منی بینی گوتی: عملی گیان بو تانه که ت
ناخویت؟، گوتی: داده گیان حذی لینا که م و پیم ناخوریت! دایکم که ناگای
له همه مرو شتیک بورو هیواش هیواش له ده رونه و ده سوتا و نه یده توانی ورتی
له ده م بیته ده روه.

پاش ناخواردن، دایکم روی کرده موسته فاو گوتی: بر و بگه ری به لکو
خانویه ک به کری بگریت، له کاته دا پهراخوشکم که می به دایکم بری و گوتی:
دایکه گیان نهی بو لیزه نابن؟ نیرهش همراهی خوتانه، بوچی دلستان پیمان
ناکریته وه؟! دایکم دهستی خسته سهر شانی پهراخوشکمی و گوتی: نا، کچه که م همه لبه ت
ناییت نیمه همه تاهه تایه لیزه بژین، تو خوت چوار مندالت همه یه که ده بیت همه مو
کانت بو چاودیزی نهوان ته رخان بکهیت، بویه و اباشتله تیمهش همه چی زوو تره
همولی تیکه نانیک بو خومان بدھین؛ زاواكه مان که بهم قسه یهی دایکم زور
خوشحال بلو، بهزه رده خندنیه که وه به پهراخوشکمی گوت: بدراستی نه و خوی
قازانجی خوی باشت ده زانیت، خو دایکت سه ری به بدر همه تاوه و سپی نه کردووه،
تال و سویری ژیانی چه شتووه، بی گومان له من و تو شاره زاتره.

به یانی نه و روزه دایکم و موسته فا بو دوزینه وهی خانو چونه ده روه، منیش
له گه ل مندالی خوشکه که م سه رگه مری یاری کردن بoom، مجده مه د که هاوته مه نی
من بورو، بدرگی قوتا بخانه پوشی و ناماده پوشتن بورو بو قوتا بخانه، به بینینی

نهم دیهنه نیگهران بسووم، ناخر بو ده بیت منیش و دک محمد مهد نه چم بو
قوتابخانه؟!!.

له سفر قادر مهی ههیوانه که دانیشتم و دسته کامن خسته ژیر چهنه مهوده،
پهربی که له حهوشہ که دا قوئند هر کانی میزد دکهی بویاخ ددکرد، کاتیک منی بینی
هات بو لام و لمباوه شی گر تم و گوتی؛ خوشہ ویسته کم عهلى گیان، ده زانم تو ش
ثاره زروی قوتا بخانه ده کهیت، به لام نه وه بزانه نیستا خوت ده بیینی دایک و
برا کانت گیرو دهن و ده بیت لمو که مه پاره یه که ههیانه که لک و هر گرن، تا کو
ورده ورده گوز درانتان باش ده بیت و پاشان تو ش ده چیته قوتا بخانه، به بیستنی نهم
گوتیه گه شامه وه و به رده روی پهربی خوشکم ز درده خهنه یه کم کرد.

نیو هردو بلو هوا زور گه رم بلو که دایکم و موسته فا به رده مال گه رانه وه.
دایکم له ماندو یه تیدا قسمی بو نه ده کراو موسته فاش به هه مان شیوه، پهربی
به خیزایی چوره چیشت خانه و بدورو په رداخ شهربه تی سارده وه گه رایه وه، کاتیک
دایکم شهربه ته کهی خوارده وه گوتی؛ نیمه هدر نه مرو لم پاش نیو هردو ده بیت
بروین.

پهربی گوتی؛ ناخر دایکه گیان بوچی بهم زویی یه.

دایکم گوتی؛ واباشتره هر چی زووتره کاری خومان ریسک بخهین، له دوای
ناخواردنی نیو هردو دایکم له "مشهدی کریم" داوای لیبوردنی کرد که شه وو
رزویک له ماله کهیدا مابوینه وه، مشهدی کریم که غد بعه بهی به سفر قور گیدا شور
کرد بلوه وه، تنهها به سفر له قاند نیک وه لامی دایکمی دایمه وه.

له دوا نیوهرودا دایکم بوخچه که دابه مورتهزاو پاشاوه که تری من و
موسته‌فا هملمان گرت، له گهل مالناوایی له مالی په‌ری خوشکم چوینه دهدهوه.
له ناوه‌ندی ریگادا به کولانیکی کوتدا تیپه‌رین تاکو به کوتایی کولانیکی
باریک گه‌شتین.

کاتیک گه‌شتینه بمرد هرگای ماله‌که، دایکم کلیله کانی له گیرفانی ده‌رهیناو
ده‌رگاکه‌ی کرد دوه، نه ده‌رگایه‌ی که ره‌نگی پیوه نه‌مابوو، مالیکی کوتی له
خشت دروست کراو، شوشدی په‌نجه‌ره کانی هره‌هه مهو شکابون، حه‌وشه که‌یشسی
هه‌رزور بچوک بwoo که به‌دوو هه‌نگاو له هه‌یوانه که‌وه ده‌گه‌شتیته ده‌رگای حه‌وشه،
بوزه‌ی دیواره کانی له کوتیدا په‌له په‌له ببیون، سه‌قفى ماله‌که هه‌موی که‌روی
کرد بwoo، به‌تمواوی گه‌چی سه‌ققه‌که‌ی که‌وتبوه خواره‌وه، له سوچیکی ماله‌که‌دا
ئاوده‌ستیکی کوتی پیس ده‌بینرا.

به حالیکی شیتنانه‌وه به‌دایکم گوت؛ ده‌بیت ئیمه نالیزه‌دا بزین؟! دایکم
بروکانی جووت کرد و گوتی: بوزچی؟ ئیزه چییه‌تی؟ به‌لئی له نه‌مرووه لیزه‌دا
ده‌زین.

مانگه کان تیزه‌په‌رین و من زیاتر گهوره ده‌بیووم، نیزه هیچ کاتیک خواردنی
تهدامان نه‌بیوو، هیچ کاتیکیش نه‌مده‌توانی داوای خواردن یان شتیکی زیاده
له‌دایکم بکه‌م، بدلکو همندیک شه‌و به‌بی خواردن سه‌رمان ده‌نایه‌وه یان ته‌نها به
له‌تیک نان ژیانغان ده‌گوزه‌راند.

موسته‌فای برآگه‌وره‌م، له‌دوکانیکی فیتمریدا دامه‌زرا و من و مورته‌زاش که
سی سال له‌من گه‌وره‌تر بیوو هم‌له‌ماله‌وه بیوین.

پریل دایکم من و صورت زای پانگی کرد و گوشی داشت نیز باش کار بگعن،
کار کدنی من له مالاندا بمنادی کاره کنریه و هوسستهای بر انان بشی بتریان

نلکات، داشت نیز وش هدریجی زدتر، داشت بدنه کاریلک، به کلو نیم کوله
صریچه زنگارمان بست، دور پر دوای نموده هوسستهای صنی بزده لای و دستا

جهنفری نمسنگر و وه کو شاگردیک صنی دایه داشتی، صورت زای ایشی بزده لای
نامنگوئیکی ترو نهادیشی داموز اند.

من که نمود کاتدا حملت سال زیارت نهد بیرون و تخلف و پیش نیام نمده ذاتی،
بعیانی زود داهیز نم خود هدمستهایم و بخور ماشهته سهر نیشید که، نمودیش بسلای

وستایه کی دارم حقی بجزی

له چندم روزنگریان لبیان کوره دنگ داشتی که هینده ماندوو
بیودم که لعناند نیشیما خنوم پیا کمودیشیور، نمود کاشیدا و دستایکم شیشیکی

سوزونه کراوی عقاچندا نا، کاتیلک نیشی شیشه سوده و کراوه کعم و یکه دوت، هینده
به نازاریو و دهام هدمستکر که صورتی نیشانه کام دیگر لین، دستایم هینده

نمودیبوو که بوضخاری سود هدملکم ایزو، به نمودی بسحوم دا نمی اندی، هنیش
لمسنر خو ده گریام، کتیلک و دستا بودی لی ده گریام، بمحیر ای له دو کانه کندی

هدنهاام، چونکه ماله و مان شاره زا نه بیورم نه سدری کوبانه که دا داشتیم، تا کو
تلریل دا هات، مستنغا بسوز نموده بیاسهوده، بعد او امسدا هات بسز دو کانه کمی

و هستا جعفر، منیش کاتیلک مستنقا میشی بمهیار بسحوم لای دیگریم و خنوم
فیض دایه باداشیموده، نمود کفرانی نام ام به بینی بزدم گریمه بادشی و برمیموده

بر ماله.

لە مالەوە دايىم ھەندىتىك لۆكەي خستە سەر بىرىنەكەم و پاشان بە پەرۋىيەك بەستى، جىئىگاکەي بۇ را خىستم بۇ ئەودى پېشى بىدەم، من لەلايەكەوە نازارى قاچم و لە لايەكى ترەوە لە خوشى ئەودى بەيانى ناچم بۇ سەر كار، راكسام و بەرهە و جىيهانى خەون بالىم گرت.

بە يانى زوو بە دەنگى دايىم بە ناگا ھاتم كە بانگى لى دەكىردىم، لەخەو راپەپىم و گوتىم: ناخى دايىكە بۇچى بەناگات ھيتىنام؟ دايىم گوتى: عەلى گيان وەستا جعفر دلگران دەبىت، زوو ھەستەو نانەكەت بخۇ، تاكو مىستەفا بىتاباتەوە سەر كارەكەت، من كاتىيىك ناوى وەستا جعفرم بىست، دنيا لە پىشچاوم تارىك بۇو، بە پارانەوە دوھ گوتىم: تو خوا دايىكە گيان من مەبەنە لاي ئەو زالىمە.

دايىم كە فرمىسەكە كانى لەمن دەشارددوھ گوتى: نىمە پارەمان لە وەستا جعفر قەرز كردووھ بۇ ئەودى خواردنى پى بىرىن، نەگەر تو نەچىتەوە بولاي، خوا دەزانىت چىمان بەسەر دىنىت.

بە بىزازىيەوە لە جىئىگاکەم ھە ستام و چومە حەوشەكە، وەرزى پايز بەرەو كوتايىي دەچوو، باو باران مىزدى ھاتنى و درزى زستانى دەدا، بە شىۋەيەكى دلپەفىن نەمە باران دەبارى و چاوهپروانى ناھەنگى خۆرى دەكىردى، كاتىيىك سەيرى ناسىانم كرد، فرمىسەكە كانى من لەو بارانە زۆرتر بۇون و شىكتىيان بە ناسان دابوو.

ناوم بە دەم و چاومدا كرد و فرمىسەكە كاغم پاڭ كرده و چومە سەر سفرەكە، بە لام نارەزووی خواردىم نەبۇو، گۈزەويە دراوه كامىم كەھەرگىز شىۋەي گۈزەويى پىتوھ نەمابۇو لە پىيم كردو خۆم ناماادە كرد بۇرۇشتى.

بەلام قاچم لە دووم نەدەھات و ھەر ھەنگاۋىتكى كەدەمنا وەك تەھوھ وابۇو تازە
ناسەنە گەرمەكە بەقاچم دەكەۋىت.

مىستەفاي بىرام بەنانى گەرمەھ خۆى كرد بە ژۇورداو گوتى: برا نازدارە كەمان
لە خەو ھەستاوه؟

پاشان پۇي كىردى دايىكم و گوتى: مۇرتەزام بىردى سەر كارە كەمى، ئىستاش
كاتى نازدارى مالە كەيە!

لە دلى خۇ مدا نزام دەكىد كەھىچ كەسىتكە كەنەنەنە بىت!
كاتىتكى گەشتىم بەر دووكانى وەستا جعفر تەواوى جەستەم دەلەرزى، مىستەفا
منى لەدەرەوە داناو بۇ داواي لېپوردن بەرەو لاي وەستا رۈشت، كاتىتكى مىستەفا
لەلاي وەستا گەپايدەوە ھاتەلاي من و دەستى بەسەرمدا ھىناؤ گوتى: بىتىنەم چ
پىاوىتكى دەبىت.

منىش خودا حافىزىم لېنگىردو چۈرم بۇ ناو دوکانە كە، وەستام بە تۈرىپىي يەوە
سەپەرىتىكى كىردى، بروكىنى جوت كردو گوتى: دەتەۋىت سەلامت لى بىكەم جەناب؟!
لە گەل بىتەستە لاتىمدا لە سەر خۇ گوتىم: سلاو وەستاگىان، ھەر تەمىزىك
دەفەرمۇسى بەچاوان جىيەجىيى دەكەم.

زستان هات و ناسمان سفرەي سپى خۆى راھىت، من كە لە بەيانىيەوە تاڭو
ئىوارانىتكى درەنگ كارم دەكىد، شەو لە ماندۇيەتىدا خىرا دەنوستم.
هات و چۈرى وەرزەكان ھىچ شتىتكى لە ژىانغا نەدە گۈزى، تەنها وەك دايىكم و
براڭانم كارم دەكىد.

لهم و فرزی زستانهدا تنهها نازاریکم له بیر ماوه که دهسته کانم له سرماندا
قلیشاپون و وشك بیرونده و نهوانیش نازارو ناسورییه کانی دهروغیان بو خهلكی
رون ده کردوه.

ساله کان تیپه‌رین و من چومه تهمه‌نی ده سالی یهوده، بهلام هیچ شتیکمان
زیاد نه کردبوو، هه‌مان خانو جیگای گهرمان بوو، هه‌مان نانی وشك خوزاکی
خوشان بوو!

رپژیک و هستام فدرمانی پیکردم برپرم بو مالی کار به دهستیک و ده‌گای
حه‌وشه که‌یان بوچاک بکه‌مهوه. نه و رپژه مورتهزا نیشی نه‌بوو بویه له‌گهلم هات،
مالی کاربه‌دهسته که له نزیک تاقوستاندا بوو.

کاتیک نیشم له مالی کاربه‌دهسته که‌دا تهواو بوو کاربه‌دهست روی کرده من و
گوتی: له قوتا بخانه‌ی؟ گوتی: نه خیز گهوره‌م.
گوتی: خهلكی کرماشانی؟

گوتی: نه خیز، هه‌مه‌دانیم، ژنه‌که‌ی روی تیکردم و گوتی: ناره زوو ده‌که‌ی
تاقوستان ببینی؟

من که لهم قسه‌یه‌ی شهرم دایگرتم و سه‌رم شور کردوه، بهلام مورتهزا که
شهرمی نه‌داده‌کرد، خیرا گوتی: بدلی خانم، ئیمه تاکو ئیستا نه و جیگایه‌مان
نه بینیووه.

کار به‌دهسته که به پیکه‌نینه‌وه گوتی: زور باشه، بهلام تاقوستان لیتره‌وه زور
نزیکه، بویه ده‌بیت به‌پیکان برپین.

لە خۇشياندا دەست و قاچى خۇم و نىكىرىپسوو، گوتىم: ئاخىر نىئىمە دەبىت زوو
بىگەرپىتىنەوە بۇمال، چونكە دايىكم نىڭەراغان دەبىت، زەردە خەنەپە كىرىدو
پاشان گوتى: نىتوه ناتانەۋىت بچىن مۆزەى ھەموو دنيا ببىين؟ لە كوتايىدا پازى
بۇوىن كە لە گەللىياندا بىرپىن.

كاتىك بە شەقامە كاندا تىيىدە پەرپىن، بۇنى مريشكى بىرژاو نارامى لا
نەھىيىشتىبووم، بۇنى خواردنە خۇشەكان و نانى گەرم منيان واسىر قالى كىرىپسوو
بوارى نەوهەيان نەدەدام كە سەيرى تاقوستان بىكەم، خىزانىتكە لە سەر يەكىن كە
مېزەكان دانىشتىبوون و مريشكى بىرژاويان دەخوارد، مندا ئىتكى ھاوتەمەنى
منيان لە گەلذاپىوو، نەو مندالە ھەمرچەند گازى كە مريشكە كە دەگرت وامدەزانى
گاز لە دلى من دەگرىت.

جەنابى كاربىد دەست دەستى خىستە سەر شانم و گوتى: كورم دەزانىت نەم
ناسارە بۈچ سەرددەمېتكە دەگەرىتىنەوە؟ من كەتاڑە ھاتبۇمىدۇ سەرخۇم، تفى ناو
دەمم قوت داو گوتىم: نەخىر گەورەم، ئەويش دەستى كە باسکىرىنى مىزۇوى
تاقوستان، من تاكو نەوكاتە تەنها بىرم لاي خواردنە كان بۇو.

سەيرىتكى نەو دىيەنالەم كە ئاماڙە بودە كىرىن، بە راستى شوئىنىتكى
سەرنج را كېشىبۇو! كېتىتكى بەرز كە لوتى بە ئاسمانىنەوە نابۇو، لەپۇي نەو كېسەدا
جيڭگايەك دروستكراپۇو كە وىنەي خەسرەوى پەروىزى لەبەرد تىيا دەر ھېنرابۇو،
نەو جيڭگايە بەشىۋەيەك جوان و دلگىر بۇو، ئەوهى نىشان دەدا كە مىللەتىك
ھەزاران سال پىش ئىستا لىرەدا ڙياون، ئەسپانىتكى تىزىرەو كە سەربازە كان بە
زىتى ئاسىنىنەوە لە سەر پشتىيان سوار ببۇون. لەلايە كەوە وىنەي خەسرەوى پەروىزى

که سواری نه سپه که بسو و دستی راستی به رز کرد بسو و بدرانبر
موجه سمه مهی کی گهوره، بهو شیودیه که جهناپی کار به دست باسی لیوه
ده کرد، خملکانی نه و سمرده مه نه و موجه سمه مهیان به خوای خویان زانیوه.

من له گیلیه تی نه و میلمتہ پیکه نینم دهات، به گالته پیکردن نه و فا
قا.. یه کم بوکرد، کانیک له ته ماشا کردن بوینه و، جهناپی کار به دست گوتی: من
نیوه م زور خوش ددیت حمز ده کم روزانی دواتریش بین بوهمالمان و سرمان لی
بدهن.

من که له بعزمی و سوزی نه و پیاوه شرمه زار بسووم، له خوبی و له
خیزانیشی سوپاسه کرد و له گهله مورته زادا به رو هال بوینه و، له ریگادا له گهله
مورته زا تنهها باسی نه و خواردنانه مان ده کرد که چاومان پییان که وتبو،
مورته زا گوتی: برای خوم عه لی گیان، دهی زورتک بیست نیمه ش شیشیک لمو
مریشکه برزاونه بخوین، من که گوتیم له قسمه مهی مورته زابوو دلیم پیی سوتاوه
دلی خومدا خوازیار بودم روزنیک بتوانم نه و ناره زودی مورته زابه دی بهیتمن.

بهیانی کاتیک چومه سهرکار، تازه و دستام بو دو و کان هاتبوو، نه و جله کانی
دآکهندو جلی نیشی له بهر کرد، له کاتی گوزپینی جله کانیدا بیست تومانی
کاغهزی لی که وته خواره و، کاتیک چاوم به پاره که که وته، بروسکه یه ک
له میشکی دام، پاره که همه لگرت و چاوه کانم تیپری و بیرم لمه ده کرده و
پاره که بدنه و دستی و دستام، به لام کاتیک سهیری پاره که کرد و یعنی
مورته زام تیدا بیسی که بهره و شوینیکی دوره دیروانی، له دلی خومدا گوتی
کاتی نه و هاتووه مورته زا به ناره زووه کانی بگهیه نم.

نموده بتو پاره که مله زیر فانیله که ممهود شارد دود، کات وردہ وردہ تیزدہ پهربی و منیش تاو ناتاویک ده روشتمه سه راود که مله پاره که مله ده ده هینا و تیز تیز سه بیم ده کرد، کاتیک شه و داهات منیش خیرا جله کانم گوپی و لمپاش ناخواردن، شه و شادم کرد و بهردو جینگای خمه که مجهوم، هیشتا که میتکی شه و نه روشتبه که هستیکی ناخوشم لادرست بتو، هستی پهشیمانی و تاوان، لعو کاته دا پاره که مله ده ستابه و همه چرکه بیک تیزدہ پهربی توندتر له دهستما ده مگوشی، ده نگی خشی خشی نه و پاره دیه و کو شمشیر به دلمندا تیزدہ پهربی و له تی ده کرد، له ناکاودا دایکم روی تیزکرد و گوتی: عهلى گیان چیته؟ بتو ناخه ویت؟ کاتیک گوتیم له ده نگی دایکم بتو دهستم نه ناو به تانیه که دا شارد دود به پهشکاویه و گوتیم: دایکه که میتک قاچم ژان ده کات، دایکم گوتی: تو زیک زوو بخه و با مسته فاو مورتهزا به ناگا نهیدن.

هستم ده کرد همه مهود لاشم ژان ده کات. خودایه نه گهر و هستام بدم کاره بزانیت بینگومان ده مگوئیت، لهم خه بالانه دابووم، که وردہ وردہ هستم کرد لاشم قورس بتو خه و مهوم لیتکه ورت.

بیانی به ده نگی دایکم به ناگا هاتم: عهلى گیان، تو نه مرپ نیازت چیمه؟
ناته ویت بچیت بوزکار؟

چون دایکه گیان همه تیستا همه لددستم، به لاشمی شه کده وله له جینگا که مله استامه ود، کاتیک پاره که مله دهستمدا بینی دنیام له پیشچاو تاریک بتو.

چومه حه وشه که تاکودهست و ددم و چاوم بشوم، مورتهزا له پال حه و زه که دابووم سه لامم لیتکردو نه ویش به زه دره خه نه که ود لامی دامه ود، کزه ود

ھەوا ساردەكە رۆخسارەمى دەگەزى، چومە بەرددەم حەوزەكەو پارەكەيىشىم لە ئىزىز
 فانىلەكەمەھو شاردبۇھود، پارەكەم دەرھەتىناو سەيرىتكى تىرم كرد، لىمۇ كاتىدە
 مورتەزا هات بولام و كاتىتكى پارەكەى لە دەستىمدا بىنى، گېڭىر لە چاوه كانى يېھو
 دەرچۈو بەسەر سورپمانەھو گوتى:

ئەھو چى يە؟

لە كويىت بۇو؟

من كە بە تەواوى پەشۈركابۇوم گوتىم: مورتەزا گیان ئەھو و دەستاكەم پىنى دام!

ئەھو بە گالىتە پېتىكىردىنەھو پىنى گوتىم:

بەللى!! وەستا عاشقى چاوه كانت بۇوە.

نەمتوانى درۆكائىم پاساو بىدەم، ھەھىو شىتىكەم بەراستى بۇ گىزپايدە، مورتەزا
 كە باوهەرى نەدەكەد من كارىتكى لە وجۇرەم لىتىبە شىتىمەھو، بە تورپەيىھە سەيرىتكى
 كردىم و گوتى: تۆ ماھى نەم جۆرە كارانەت نىيە!

نەزانىت نەمە چ كارىتكى ناپەسەندە! نەزانىت؟! نەگەر دايىكم نەمە بىزانىت
 چىت پىندەكەت.

دەستم گرت و پىيم گوت:

مورتەزا گیان تو خودا بەدaiىكم مەللى، بە لىتىت دەدەمى نەگەر بە دايىكم
 نەلىتىت ھەر ئەمپۇز پارەكە دەخەمەھو گىرفانى وەستام، بەللىتىت پىندەدەم.. بەللىن.
 بەرپەخساريدا ھەستىمكەد كەمېتىك نارام بو تەھو، دەستى دا بەپشتىمداو گوتى:
 عەلى گیان باش بىزانە نانى وشكى خۇم بەسەد مەريشىكى بىرژاوى حەرام نا
 گۈزپەھو، ھەر ئىستا فرمىسىكە كانت بىزەو وەرە نانى بەيانىت بىخۇ.

پاشان مورتەزا چووه ژورەوە و اھەستم کرد كۈلىتكى قورسم لە كۈن بوهاتەوە، خىرا ناوم بەدەم و چاوەدا كردو بۆ ناغواردن چومە ژوورەوە، لە پاش ناغواردن، لە گەل مىستەفای برامدا چوم بۆسەر كارەكەم.

سلاوم لە وەستاکەد و ئەۋىش وەك پىشەي ھەمووكاتىيەكى بەپۇي كىرژو تورپىسەوە كە چاوه كانى سورى ھەلگەر ابۇون، وەلامى دامەوە.

باشە توڭىز لەمالەوە چى دەكەيت؟ كە چىشتەنگاو دىيىتە سەر كارەكەت؟ بەھۆى ئەو قىسانەيەوە ھېتىنە تورپىببۈوم حەزم دەكەد رەگى لاملى كەلە كاتى قىسىمدا بەرز دەبۈنەوە دىربەھىنەم، تاكو ئەو سەرو شىكلەم بۆ ھەتا ھەتايە لەبىر چاو ونبىت.

كاتى نىوهەرپۇو كەوەستام بۆ دەست شۇرىن لە دوو گانە كە چووه دەرەوە، منىش كە بۆ فرسە تىك دە گەرام پارە كەم خستە گىر فانى پانتۇ لە كەيىھەوە يەكسەر چومەوە سەر ئىشەكەم.

لەو كاتەدا وەستا مەھاتەوە ناو دووکان و جله كانى گۈزى، پۇي كرده من و گوتى: باشەناتەويىت بچىتەوە بەردىمال؟

من كە ئىتىز بە تەواوى خەمە كانى پۇزىگارم بىر چو بوهە، بە خوشى يەوە ھەستامەوە گوتىم: بەسەر چاو وەستا گیان، خودا حافىز.

وەستام لەم كرددەيەي من سەراسىمە بسو بە گالىتە پىتىكەنەوە قۇقۇلى دوو گانە كەي گىرت بە دەستىيەوە گوتى:

چى پە؟

كەلە شىئىر خوينىدى؟

گوتم: نه خیز و هستا گیان به لام نه مرو بپیاروا یه له گمل مسته فای برآمدا بچین

بو گهرا ن.

که میک ریگم بکه باله دوو کانه که بچمه ده ره وه.

له دووره وه مسته فاو مورته زام بینی، رو شتم بولایان و سلام لیکردن،

مسته فا گوتی: رو زیکی خوشبو بوت؟

من که له و روژهم رازی بoom، خنه نده یه کم بو مورته زا کرد، نه و که مانای

زه رده خنه که می ده زانی به چاوه کانی ثافه رینی کردم و نه و روژه بو من پهندیکی

به نرخ بuo تا له دزی و کاری خراپه دوور بکه ومه وه.

ساله کان ده هاتن و ده روشن و من هم و به رزی و نزمیه کانی ژیانم ده زانی،

نه گدر چی روژگار به تاره زووی من نه ده سورا، به لام نه وه ده زانی که مرو و

له هم سه رده میکدا بیت ناچاره و دک کاتژ میز بو پیشه وه بروات و له پیشه هاته

کانیشدا گله بی له که س نه کات.

به یانیه ک له گمل مسته فای برآمدا چووین بو دوو کانی و هستا جعفر، بینیمان

ده رگای دوو کانه که هی و هستا قوفل درابوو، مسته فا گوتی: له وانه یه و هستا ناساغ

بیت، و ها باشتره بچین سه ریکی لی بددهین، مالی و هستا زور له دوو کانه که وه

دوور نه بuo چهند کولا نیکمان له سه روو دوکانه که وه بپی تا گه شتینه بدر مالی

و هستا، ده رگای ماله که یان کرا بوبه وه، له ژوو ره وه ده نگی گریانیکی زور

ده بیسترا، له ناو ماله که دا مندا لیک که کراسیکی ره شی له بدر کرد بسو هاته

ده ره وه، مسته فا کاتیک نه وی بینی لیکی نزیک که وته وه پرسیاری و هستا جعفری لیکردن.

منداله كە كەفرمىسىك لە چاود كانى دەبارىن بە دەستە بچوکە كانى لە سېررو
رۇخساري خوتى دەدا گوتى: باوكم دويىنى شەو سەكتە لىتى داو گيائى سپارد.
من كە لەم ھەوالە وەها خوشحال بوبۇوم دەت گوت ھەمو دنيايان پىشىكەش
كىردووم.

لە دلى خۆمدا بەيارىيە كانى رۈزگار پى دەكەنیم، بەلام لەلايەكى تىرەوە دلىم
بە حالى تەو منداله ھەتىبو كەو توورە سوتا.
ھەرچەند كە حالى من و نەو جىاوازىيەكى نەبۇو بەلام بە شىۋەي جىاواز كە
نەو باوکى مىردىبو، بەلام من لەبەر بىغىرەتى و بى ھەستى باوكم نازارى بى
باوکىم دەچەشت.

ناھىيەكەم لە قولايى ھەناو مەۋە ھەلکىشاو بە مستە فام گوت: برا گىان لەمەو
دوا من چىبكەم؟

مستەفا كە دلى كەبلى خەم و ئازار بوبۇو گوتى: سەبرت ھەيتىت.
رۈزىك دواي ئەمەد لە گەل مستەفادا چۈوين بۇ دوكانىكى فيتەرى كە
خاوهەنەكەن ناوى حاجى برايم بۇو، لە گەل حاجى برايمى بە سۈزۈو بە بەزەيدا
ناشناپۇوم، سەلامم لىتكىد نەويىش زۇر بە رېزۇ حورمەتەوە دلاممى دامەوە بۇ
ناو دووكانەكەن فەر مۇوى لىتكىدەم.
بە لىتونىكى بە پىنگە نىنەوە بە مستەفای گوت: نەم دەزانى برايەكى ئاوا
جوانت ھەيە.

من لە شەر ماندا رەنگم سور ھەلگە رابۇو سەرم داخست، بەلام لەپاستىدا
بەو قىسىمەي كە گوتى لە ناخەوە زۇر خوشحال بوبۇوم، ھەرچەند ئەو تەنھا كە سېك

نەبۇو كە نەو پىستەيەم پىن بلى، بەلكو رۆزانە گويم لەو جۆرە قىسانە دەبىرىك
باسى جوانى منيان دەكرد.

بەلام من ئەوەم تەنها بۇ دەستەلاتى خوداوهند دەگىپايەوە.

مستەفا جلى فيتەرى لەبەر كردوو چەكوش و نىسپانەي بەدەستە گرت و چىر
بۈلائى نەو نوتومبىلەي كەلە ناو گەراجەكەدا پاگىرا بىوو.
منىش كەزۆر نارەزووم لەو ئىشە دەھات، كەمىتكىن گريش و رۇنم بە جله كاندا
كىردوو نىسپانەم بەدەستەمەوە گرت.

كاتىتكىن سايەقى نۇ تو مبىلە كان بەهەستا باڭگىان دەكىرمە، زۆر خۇم بەگەورە
دەھاتە پېش چاۋ كەتowanام نەبۇو لەسەر قاچەكەنام بوهەستم.

لەو رۆزەوە لەگەل مەستەفای برامدا بەيانى دەچۈومە نەو گەراجمەو ئىسوارەش
پىكەوە بەرەو مال دەبويىنەوە.

رۆزىكىن مەستەفای برام ئىشىتكى ترى بۇ دۆزىبۇمەوە باڭگى كىرمە و گوتى:
عەلى گىان ئىشىتكى هەر زۆر باشم لە نانەوايەكەدا بۇ پەيدا كردوویت، بەيانى زۇو
پىكەوە دەچىن تاكو (يىلالە خانت) پىن بناسىئىم، كە پىساوېتكى هەرزۆر چاك و
خواناسە، من كە لەم قىسە يەمى مەستەفا گەلىتكى بىزازىسووم و وەلامى مەستەفام
نەدایمەوە گويم پىن نەدا، خىرا چۈومە حەوشەكە تاكو جله كانم كە دايىكم بۇنى
شتبۇوم لە تەنافە كەي بىكەمەوە.

تازە دەمۈىست بېچە ناو ئىشى فيتەرىيەوە و دايىكىش بەلتىنى پىتاپووم كە
جلەتكى شىنى جوانىم بۇ بەدورىن بىدات، ئىستا دەبىئىم كە هەر نارەزوویەكەم ھەبىت

و هکو وينه ناو ئاو وايه و هه ميشه ده بيت زيان و دك سه را بنيك ببىشم و خوم بدهمه
د دست قه ده ره كانيه وه.

لهم خديالانه دابووم، كه گويم لهدنگي ليدانى ده رگاي حموشه كه بيو كه زور
به توندي ليى ده درا.

دایکم که سه رپوشه کهی به که مهربه و به ستبه و گریکانی کرد و هه سه ری
داپوشی و قوله کانی دا کردو و بهره و ده رگای حمو شه که چوو.
کاتیک ده رگا کهی کرد و هه، له گهل لاشهی خوتینی مورته زادا رو و به رپو
بوویه وه!

که به چهند نه فهريک هه ليان گرت بيو، مورته زا له سه ره دهستي نهوان پيچي له
خوي ده داو و دك بلئى پاله وانیکی زور به هيزه و دهست و قاچه کانی
به سراونه ته وه دایکم کاتیک مورته زای بىنى چهند قيشه يه کي کرد و خيرها مسته فا
به شپر زه يي بهره و ده رگای حموشه که چوو، من که به و رو داو بر روام نه ده کرد
نه نگاوم نا بهره و لاي ده رگا که، کاتیک لاشهی مورته زام بىنى له سه ره زه و يه که
که و تبuro به سوزده له باوهشم گرت.

دایکم به توندي د ديكيشا به سه ری خوي داو پو مه تى به ناخون ده رنى.
مسته فا و دك بلئى له دونيا يه کي تره، لاشهی نيوه گيانی مورته زای هملگرت و
له ده رگای حموشه برد يه ده ره وه، منيش له گه لياندا رو شتم، کاتیک چوينه
به ره ده رگای مالي (كه ريم) ي پزيشك، دایکم به توندي ده رگا کهی ده كوتا و هاواري
يارمه تى... يارمه تى... دلى هه مسرو مرؤشي کي ده لهر زاند.

پزیشک به خیرایی مورتهزای له سه ر قمه ویله بمه کمه حموشه
که باندابورو اکیشاو خیراچوه ژووره و پاش که میک به جانتایه کی گهوره
گه رایمه وه، مورتهزا کمه خوتی خویدا گهوزابو دهستی خستبوه سه برینه کمی
که به چه قو لیتی درابوو.

پزیشک چهند شوشیه که دیتول که بو پاک کردنده دی برینه کهی به کاری ده هینا
له جانتاکهی ده هینا و به دایکمی را گه باند که جله کان له بهر مورتهزادا دابکه نیت.
دایکم له و کاتهدا وه کوو مریشکی په کراو دله رزی و توانای ناو اکاریکی

نه ببو.

(خاله گولی) هاو سه ری پزیشک به په ردا خیک شه کرو ئاوه وه هاته
حه وشه که وه دایکم که به سه ر لاسهی مورتهزادا ده گریا همه لی سانده وه و بردیه
ژووره وه و جل دا که ندنه کهی مورتهزا که وته ئه ستوي مسته فا.
من و مسته فا به خیرایی جله کانمان لة بهر دا که ندوه هه ر لینه وینیک که له جله
کانیمان دنه وی، کلوی خوتین له شوینی برینه کهی وه ده که وته سه ر زد ویه که.
لیوه کانی مورتهزا دله رزین و له و کاتهدا له هوش خوتی چوو، من که زور
ترسابووم به جه نابی پزیشکم گوت: مورتهزا چی لیهات؟

جه نابی پزیشک گوتی:

شوینی چه قو کان زور قولن و من ودهای بوده چم تاکو کاتر میریکی تر گیان
بسپیریت.

مسته فا که ره نگی وه کو به فر سپی هله لگه رابوو، که وته سه ر پیلاوه کانی
پزیشک داو داوای لیکرد که مورته زامان بو بگیریته وه.

من که ته نهایا فرمیسکه کانم هاوده می خدمه کانم بیون، به نارامی ناوی
مورته زام دووباره ده کرد دوه.

پزیشک به دسته کانی مسته فای لمه سر پیلاوه کانی به رز کرد دوه و پیی گوت:
کوری خوم من ههر کاریک له دهستم هاتبیت کرد دو و مه، پاشان ویستی خودایه،
نیمهش ناتوانین هیچ ناره زاییه ک بهرام به ری ده برپین، تو برو دایکت به نارامی
ناگادر بکه و پیی بلی بایت و دهستی مورته زا بگریت، تاکو به نارامی گیان
بسپیریت.

مسته فا خوتی گهیانده لای دایکم.

روحساری جوانی مورته زاو هاوارد هیتوشه کهی، نارامیان لانه هیشتبو و م، ده مم
به گوئیه و ناو بعسوکی پیم گوت: مورته زا گیان تو تایت بمریت، من لم دنیایه دا
جگه دایکم و نیوہ هیچ که سینگی ترم نییه.

نه گهر تو بمریت کی لمه سر کرد دوه نایه سنه نده کانم سه رز دنیت بکات، نهی
خوزگه بتوانیبا دلی خوم کوت کوت بکم و همه روکو ندو مریشکه که ده ممت
لیتی نهدا بیکهم به که باب و به ناره زو وی خوت تیزت لی بخواردایه!

به لام چیبکدم برا گیان، که تو ده ته ویت من به ته نهایا جیبھیتیت، برا گیان
سوئندت ده ده سوئندت به زدان لم بیرم نه کهیت.

کاتیک دایکم له ده رگا که هاته ده ره و ده ک پیره زنیک وابوو که نازارو
ناره ده تیه کانی زیان پشتی و دک که مان چه ماند بیت و ده.

مسته فاش ده گریا و چوبوه زنیز بالی دایکمه و و بمه ره لای مورته زا دهی
هینا لم ته نیشت لاشهی نیوہ گیانی مورته زاوه داینیشاند، دایکم دهسته ساره ده.

سپه کانی مورته‌زای خسته ناو دسته و شک هه‌لا توه کانی خویه‌وهو ناو چمه‌وانی
ماچ کرد، ناهینکی قولی هه‌لکیشا که دیاردهی نازاریکی دیرینی ژیانی بود.
مورته‌زا هیواش هیواش ده‌گریا و فرمیسکه کانی ودک دنکه مرواری له
چاوه کانی به‌رد دبوونه‌وه، له‌و کاته‌دا جوله یه‌کی کرد و نیت مومنی ژیانی بوهه‌نا
همتایه کوزایه‌وه.

مورته‌زا دلت شکاندم، دلیک کله کاتی مندا لیه‌وه به‌رد هواام ده‌شکتو نیت
ده‌رمانی و ده‌دست ناید.

تیشكی چاوه کانت له شه‌وتکدا کله گه‌لن نه‌وکاربه ده‌سته‌دا چوین نبز
تاقوستان، نیستاش لمپیش چاومدایه، هاوارو گریانت که له دوروی باوکت
ده‌تکرد نیستاش له گویمدا ده‌زرنگیت‌وه، چون رازی بم نه‌و زه‌ویه سارد و سپه
لاشدی جوان و بینازیت‌وه باوه ش بگریت؟

پاش چهند روزیک که مورته‌زای تازیزمان لهدست چوو شه‌ومان به خاکی
غه‌ربیی سپارد.

مسته‌فا چو بو نه‌و دووکانه‌ی که مورته‌زا کاری تیدا ده‌کرد، روشت بو نه‌وهی
له باره‌ی کوشتنی مورته‌زاوه هه‌والیک بزانیت، منیش له‌گه‌لیدا چووم،
لمویدا دووکوری گه‌نجمان بینی که چه کوشیان به‌دسته‌وه بود، له‌پشت کوره‌ی
ناسنگه‌ریه‌که‌وه و هستابون، کاتیک مسته‌فایان بینی هاتن بولامان و سدر
خوشیان لیکردن.

مسته‌فا که خه‌می لهدست چونی مورته‌زای به‌روخساره‌وه ده‌بینرا، له‌باره‌ی
کوشتنی مورته‌زاوه پرسیاری لیکردن، یه‌کیک له‌وانه که‌بالا یه‌کی به‌رزی هه‌بوه

گوتی: نهودی راستن بیت منیش نازانم نه رواداوه چون روی دا، تمنها نمهونده
دهزانم که روزتیک یه کتیک همه‌الی مورتهزای ده پرسی، کاتیک من مورتهزام
پیشاندا بهبی نهودی سوپاسم بکات چوو بولای مورتهزا، پاش ماوه‌یه که چهند
گفت و گویید کی توند له نیوانیاندا رویدا.

مورتهزا که نه ده تواني نهو قسه سوکانه که به دایکسی ده گوت قبول
بکات، زله یه کی له بنا گوتی کابرا دا.

ثیتر کابراش چه قوکه‌ی ده رهیناوه هدهلمه‌تی برده سه‌ری، تاکو من و نه جمده
خومان گهیانده لایان، مورتهزا له سمر زه‌ویه که دریشبویو.

مسته‌فا گوتی: وتنه‌ی نهو کابرا یه‌تان له به‌رچاوه؟

نه جمده گوتی: بهلی، نهو کابرا یه بالای کورت و سیتلی قاوه‌یی و پریوو.

مسته‌فا که بدر چاوی تاریک بوبو ددانه کانی لیک ده سوو رق و قینی
لینده‌باری.

پوی کرده نه جمده دو گوتی: وهستاکه‌تان بوز کوئی چووه؟ حسین دهستی بوز لای
چه پی راکپشاو گوتی: وهستامان لهم دهورو بهره‌دایه، نه گهر که میک چاوه‌پی
بکهیت ده چم بانگی ده که مدهوه.

حسین رویشت، من و مسته‌فash له سمر سندو قیک که له پال دوکانه که دا
بور دانیشتین.

پاش که میک پیاویکی بالا به‌رزی چوار شانه‌ی مسو ماس و برخجی به‌دهر
که‌وت، مسته‌فا پاش سلازو ریز به‌هستای گوت:
ثایا نهو پیاوی که له گه‌ل مورتهزادا کیشیدی همه‌بوه ده‌یناسیت؟

وهستا پاش نده دی که فهرمودی دانیشتند لیکردن، روی کرده نه جمهور
گوتی: کورم بپو دوو پیاله چایان بو بهینه پاشان رو داده که بدم شیوه به باس
گرد.

بدراستی من نه و پیاوهم چهند جاریک له بدردهم نه دوو کانه دا بینیوه، گواه
نه و پیاوهم میرزای قه سابه که دایکتان له مالی نه دا کار ده کات.
رهنگی مستهفا سور همه لگه رابوو چهنا که دهله رزی.
زور باشه تکایه بدر ده ام به.

وهستا گوتی: ماوهی چهند روزیک بوو که مورتهزم به خه مباری ده بینی،
روزیکیان پیم گوت:
پیم بلی مدهله چیه تاکو یارمه تیت بددهم، وهلامی دامهوه.
نه مه میرزا قه سابه دوو ژنی ههیه.
گوتم ده زانم ج که سیک ده لیتی.

مورتهزم گوتی: نه و دهیه ویت دایکم بخوازیت، نیستا هه روزیک که دیت بولام
لهو باره یهود داوهی وهلامی لیده کات، ده ترسم له نه جامدا کاریکم له دهست
بقدومیت.

وهستا روی کرده من و گوتی: نه ده برای مورتهزم ایه؟
وهلامی دایه و بدلی، وهستا دهستی خسته سه رشانی مستهفاو گوتی:
لهراستیدا زور دلگرام بهوهی که براکه تان جوانه مه رگ بوو.
من له پاش چهند روزیک زانیم که میرزا قه ساب بکوژی مورتهزم ایه.

کورپی خوم میرزا قهساب دهستی له دهولتدا دهرو او له گهله یه کیک له
دهربارانی شادا به خیزانه و هات و چوئی مالی یه کتری ده کهنه، نه کهی کارتیکی
نادرست نه نجام بدیت، دایکت بیتکه سه و تنهها توئی همه یه ناگاداری بکه.

نیوه رپ کاتیک چوینه ماله وه، مستهفا روی کرده دایکم و گوتی: دایکه نیتر
نامه ویت له هیچ مالیکدا نیش بکهیت، خوم ده توائم مه سره فی سی نه فدر
پدیدا بکه، نیتر له بدهیانیه وه له ماله وه داده نیشیت و نیشی ناو مالی خوت بدریوه
ده بیت و هیچی تر.

دایکم که له قسه کانی مستهفا سه ری ده نه ده کرد و گوتی: بوچی چسی بسوه
کورم؟

نه گهر من کارنه که مانگانه کهی تو بخشی ژیانان ناکات، ناخرا ده بیت پاشه
کهوتیکیش بکهین.

مستهفا به توندی روی کرده دایکم و به ده نگیتکی بدرز هاواری کرد، هه رنه ویه
که گوتم.

نیتر نامه ویت تو له مالی هیچ هه رچی و په رچیه کدا کار بکهیت.

دایکم که زانی مستهفا زور توره یه به له قاندنی سه ری ره زامه ندی نیشانداو
بینده نگ بسو.

شدو کاتیک مستهفا چوو بنویت، به ده رفه تمانی و ویستم ثمو هده له کیس
خوم نه ده ده به هانه ی را خستن به تانیه که م به دهسته وه گرت و چومه به ده ده مسی
مستهفا، کاتیک به تانیه که م خسته سه رجیگا کهی سه بیریکم کرد و پاشان گوتم:
بر اگیان ده مه ویت شتیکت پی بلیم!

نهو که سهرقالبیو بهدهر هینانی فانیله کدیه و گوتی: فدرموو گویم لیته.
خیرا له ته نیشته و دانیشتیم و گوتی: ده بیت به بیانی من نه بیت بو نه
نامه وايمی که بپیار ببو بمه بیته نه وی!
مستهفا لهم قسدهی من حده ساو سهیریکی کردم و گوتی: پاشان ده ته دیت
چی بکه بیت؟

ده ته دیت لای دایکت دابنیشیت و پاروه که ش بکم به ده مته وه.
گوتی: نه خیز کا که گیان مه بستم نه وه نه ببو، له راستیدا پیم خوشه له دووکانی
وهستا برایدا فیتمری بکم، من لفراستیدا زور خوشم له نیشی فیتمری دیت.
مستهفا له سدر جیگا کهی را کشا ببو به تانیه کهی به سدر خویدا کیشاو گوتی،
باش ببو زوو قسدت کرد، به بیانی له گمل و هستادا قسه ده کم بزانین چون ده بیت،
نه گهر خودا مهیلی بیت وهستا رازی ده بیت و توش له ویدا ده مینیته وه.
ههستامده تاکو چرا که بکوزینمه وه، به لام کاتیک چاوم که وت به دایکم له
حه وشه که دا بهو هه واسارده خه ریکی شوردنی جله کانی مستهفابوو، دلم بوی
ته نگ ببو، چرا کم کوزانده وه بهو نومیده و هستا به بیانی رازی بیت خهوم لی
که وت.

به بیانی له مستهفا زوو تر به ناگا هاتم، خوم ناما ده کرد بوشه وی بچم
بو دووکان. مستهفا که تازه له خه و هستابو خیرا نانی به یانی خواردوو
به بیه که وه چووین بو دووکانی وهستا برایم.

کاتیک مستهفا مه سله کهی بو وهستا باس کرد، وهستا قبولی کردوو له
به بیانیه وه من به رد هرام به ناوی فیتمه ره وه له دووکانه دا نیشم ده کرد.

سال تیپه‌ری و من چومه ته‌منی هه‌رزه کاریمده، به‌قسی خدلتکی کورتکی
بالا بدرز و دامه‌زراو بروم؛ به‌تایبیت ددم و چاویتکی خرو گه‌نم ره‌نگ چاوه‌کانم
پان و قاوه‌یی بون که هیتزیکی سه‌رنج پاکیشی تایبیه تیبان تیدا هه‌بوو. دوو
لیوی جوان کله سه‌ریانه‌وه سینیلیکی نه‌رمی قه‌یتانی لی روابوو.

وهستا برایم هه‌میشه به‌مسته‌فای برآمی ده‌گوت؛ مسته‌فا زور ناگات له
عه‌لی بیت نه‌کو نه‌جوانیه‌ی کاریکی به‌سهر بهیت.

له‌و ماوه‌یه‌دا مسته‌فا له‌گه‌ن پسمری کچی و هستا برایدا زه‌ماوه‌ندی کرد،
وه‌بونه‌خاوه‌نی کچیکی خنجیلانه به‌ناوی ثاره‌زوو.

نه‌دو توانی له‌ماوه‌ی سی سالدا دووکانیک له‌نزیک دووکانی و هستا برایمه‌وه
به‌کری بگریت و زیانی خوی پی بدریته بیبات.

منیش که له‌هستایدا شاره زایی ته‌واوم پهیدا کرد برو ناچار بروم هم‌له
دووکانی و هستا برایدا پیتنمه‌وه و نیشی خوم بکه‌م، بو نه‌وهی بژیوی دایکی پیرم
به دهست بهیت.

نه‌هو روزه که چومه مالمه‌وه له‌نانه‌وای گه‌رهک دوونانی سه‌نه‌کیم کپی و به نیازی
خواردن به‌و گو شتاوه‌ی که‌دایکم به‌لیتی دابوو لیتی بنتی به‌خیرایی به‌رهو مان
پویشتم، کاتیک مهدمه‌دی خوشکه‌زام ده‌گاکه‌ی بو کرد مده‌وه له‌سهره‌تاوه‌باودرم
نه‌ده‌کرد، به‌لام کاتیک سلاوم لیتکردوو په‌ری خوشکم بینی نه‌و جا زانیم که
مشهدی کریم ریگه‌ی داون له‌پاش مردنی مورته‌زا په‌ری خوشکم بو زیه که‌مین
جار سه‌ریکمان لیبدات.

ندو باوه‌پی وابوو من بهرامبهر به محمده‌دی خوشکه‌زام حمسودی ده‌بدم و
چاوم بهرايی ناید ندو ببینم، له‌لایه کی تره‌وه نه‌گهر محمده‌دبیت بو‌مالی نیمه
ندوا منیش ده‌چم بو‌مالی نهوان و له‌وه حاله تم‌شدا مشهدی کریم سه‌کته لیسی
ددات، کاتیک من له‌مالی خویدا ببینیت.

چوومه ژوره‌وه، به‌دلخوشیه‌وه چومه باوه‌شی په‌ری و وده مندال که‌وقه ماج
کردنی.

په‌ری له روخساریدا به‌سه‌رهاتیکی ناخوش و خه‌میکی گه‌وره‌ی نایش ده‌کرد،
چاوه‌کانی به فرمیسک خوسابوون، بدلام له‌وه کاته‌دا تم‌نها پیده‌که‌نی و ده‌ستی
به‌سهرم دا هیتناو گوتی:

نای عدلی‌یه بچکوله‌ی نیمه چون گه‌وره بوروه،
چه‌نده جوانیشه!

دایکم ده‌بیت له کچی گه‌رده بتر سیت نه‌کو عدلی بفرینن.
محمده‌د که‌لم پیا هه‌لدانه‌ی دایکی توره بورو گوتی: نه‌خیز دایکه مه‌ترسه،
وه‌ستا عدلی دز نه‌بهره‌یه.

دایکم بو نه‌وهی من ناگام له قسه‌که‌ی محمده‌د نه‌بیت به‌هنه‌گی به‌رز گوتی:
نیتر بی‌برنه‌وه.

عدلی گیان یارمه‌تیم بده باسفره که راخه‌ین کاتی نانی نیوه‌پویه.
من که به‌تمه‌واوی نان خواردنم له بیر کردبوو گوتم: خوشکی گیان باشه مندا
له‌کانی ترت له‌کوین؟

په‌ری سه‌ری داخست و گوتنی: نهوان نه مرو له‌گمل باوکیاندا چوون پولادی
حه‌زیان ده‌کرد له نزیکه‌وه لادی ببینن، منیش له‌سه‌ری نه‌پویشتم ثینشا الله
جاریکی تر نهوانیش دینم تاکو بیان بینیت.

من که ده‌مزانی مشهدی کریم حمزاکات منداله کانی بو نیره بنیتیت گوتم:
باپرم بزانم گوشتاوه خوشه که‌ی دایکم چونه نه مرو بیرم هه‌لای نه و گوشتاوه
بوو.

په‌ری خوشکم دوو روز له‌مالمان مايه‌وه و روزی سییمه کاتیک ویستی برپاتمهوه
دواام لیکرد که چهند روزیکی تریش بینیتمهوه.

نهو گوتنی: نا. . ده‌بیت برپرم چونکه نه مرو مشهدی کریم له‌گمل منداله
کاندا له‌لادی ده‌گمه‌رینه‌وه، هه‌ریویه ده‌بیت له‌پیش گه‌رانده‌ی مشهدی کریم له
مالمهوه ناماوه بم.

محه‌مه‌دیش تاقی کردن‌نه‌وه زانکوی نزیک بوته‌وه، ده‌بیت سه‌رقائی وانه‌کانی
بیت.

دایکم گوتنی: په‌ری گیان له‌مه‌ولا زوو زوو سه‌ر مان لیبده، بو منداله کان
زوو بیتاقه تم.

نهوان خودا حافیزیان کردوو چونه‌وه مالی خویان.

بو بهیانی کاتیک چوومه‌وه دووکانی وه‌ستابایم وه‌ستا گوتنی: ده‌بیت له‌گمل
دوو شاگردد ابچن بو کیوی بیستوون!

بیستوون سه‌ری له‌ناسیان توند کردبوو، بو من مانایه کی تری هه‌بوو نه و کیو
شاهیدی عه‌شقی ناکامی شیرین و فدرهاد بwoo، له نرکه کانی فه‌رهات درووست

بوو بwoo، له خواری کیتیه کمهوه میتلوهی شیدینی لی بسوو، زهرده پسپری سوری
بیستون چهتری والای بهسه رناسانه کهیدا هملا دابوو که ته سکینی بدلتی همروه دهدا

لهو جیتگایه دا نوتومبیلی یه کیتک له هاوله کانی و هستا له سمر ریگا که دا
له کار کمتو بwoo، من و سعید و حمسن، بو چاک کردنسی نه و نوتومبیلی ده بسوو
به پری بکه وین، من کاتیک گوی بیستی نه و فهرمانه و هستابووم به خیزایی
چومه ناو نوتومبیلی که دوه.

کاتیک بهره و بیستون روشنین له نیوهی ریگادا نو تومبیلی کی ههر زور جوان
چاوه کانی نه بله ق کردم.

نهو له قدراغ شه قامه که دا و هستابوو، سایه قدکهی دهستی لی بدرز
کردينه و.

حمسن گوتی: کوره کان سهیر که نچ نو تومبیلی که ههست ده کم
نوتومبیلی یه کیتک له شازاده کان بیت، کاتیک له نوتومبیلی که نزیک کمتو بینه و
سایه قدکهی هاته بمرده می نوتومبیلی کهی نیمه و به پارانه و دوه هاواري
لیکردين که يارمه تی بدهین، من به سه عیدم گوت: بو هسته باز نم نه و کابرایه چسی
دهویت.

کاتیک له ته نیشتیه و هستاین، پیاویک به سیلیتی کی پان و بالا یه کی کورته و
هاته بھر ده مان و گوتی:

برایان تکاتان لیده کدم یارمه تیمان بدنه، کچی (نەمین الصلته نه) دەبەندو
بوکوشک، نیستا واده بینن نوتومبیله کەمان له کار کەوتۇوه، نەگەر درەنگ بىچىۋە
باوهەر ناكەم گەورەم (نەمین الصلته نه) لىيم خوش بېتىت!

من كەرەنگى پەريپەي نەوم ھەست پىن دەكىد گۇتم: كاكە دلگەران مەبە، من
فيتەرم، هەر ئىستا نوتومبیله كەت بۆچاڭ دەكەندو، رۈوم كەدە حەسەن و گۇتم:
سندوق و نەسپا به كانىم بەدرى، من دەمەۋىت ھاو كارى ئەم بەرىزە بىكم.
سەعىد گۇتى: ناخىر عەلى درەنگە، وەستا گۇتى دەبىت بەر لەشىو بىگەرىنىدە و
دووكان.

گۇتم ئىستا ئەم نوتومبیله چاڭ دەكەم و ئىتوھىش بىرۇن يارمه تى ھاوا له كەمى
وەستا بدەن.

منىش كە كارم تەواو بۇو بەخىرايى دەگەپىمەوە لاتان، سەعىد بە جوزىك
پىنى لە بەنزىن توند كرد تەپو تۆز وەگ گەردەلۈول بە ناساندا ھەلکشا،
چومەلائى نو تومبیله كەم گۇتم: بۇ ئىتە كە بەرز كەرەوە و منىش سەر قنالى
چاڭ كەندنەوەي بۇوم پاشان گۇتم: تىشى پى بىكە.

نەو چەند جارىك سوپىچى لىيداو بەلام ناكامى نەبۇو، بانگم ليڭىردى: وەرە
بوئىزە.

تۆ ئەم دوو وايدە بە لە جىنگىيانە بەلام ھەركاتىك كە خۆم پىم گوتىت!
نەويش هات و وايدە كانى بە دەستىيە وە گرت.
چومە ناو نوتومبیله كەم سلاۇم كرد، كچىنگى زۆر جوان له پشت سايە
قەكمە دانىشتبۇو.

به بی نه و هی سهیری بکم، سوار نوتومبیله که بروم، چهند جار سویچم لیدا
 خوش به ختا نه نوتومبیل به نیش که وت.
 کاتیک سه رم به رز کرد و له ناوینه که و سهیرم کرد جوتیگک چاو به و هه مرو
 هیزه یانه و له گه لم ده جهنگان، دو و چاوی شین که تیریان لهدلم ده گرت و له خومه و
 هه مرو گیانم که وته لمرزین!

وام هه است کرد که ایتر ناتوانم هه ناسه بدهم، بدهله قاپی نوتومبیله کم
 کرد و و تا چهند زو و تر خوم له تیری شو چاوانه قوتار بکم.
 له ناکاو نه و کچه شو خه به ده نگیکی ناسکی دلزفینه و گوتی: زور سویاست
 ده کم، تویارمه تیه کی گهوره دام.

ناخر نازانیت نه مرد جه زنی له دایک بونه؟ ده بیت چهنده زو و تر بگهمه و
 کوشک.

نهو (قاسمه) گهوجه نازانیت ههر هیچ نه بیت سویچه که بجو لینیت چ جای
 نه وی سایه قی نوتومبیل بیت!

من که ته واو په شو کابووم گوتیم: من بچوکی نیوهم خانم، نه گهر موله تم بدھیت
 ده مه ویت بر قم، نه ویش سهیری کی کردم و خونچه کی لیوه کانی به خهنده یه ک
 پشکوت و گوتی: ده بیت تو بیم گهیه نیت، ده ترسم دو و باره نوتومبیله که له کار
 بکه ویتمو.

من که توانای وه لام نه برو، ده مه ویست بلیم، نا خ بر ده کانم چاوه روانی
 منن، ده بیت چهنده زو و تر بگه ریمه و لایان، بده لام کاتیک سهیری پشته و هی
 خومم کرد رو خساریم بینی نه متوانی ناوا قسمه یه ک بکم.

ههربویه گوتم: بهچاوان خانم.

نهو به دهنگی بهرز بانگی قاسی کرد، قاسم به پهله چووه پشته و هو قاپیه که فی
کرد و هو گوتی: نه مریفه رمو و خانم نه ویش پیسی گوت: قاپیه که پیوه ده و به
نوتومبیلیکی تر بگه ریزه و کوشک، قاسم به رو و گرژیه و سهیریکی منی کردو و
گوتی: بهچاوان خانم، پاشان چووه سه رش قامه که و چاوه روانی نوتومبیلی ده کرد.

من که قاچه کانم له گو که و تبوو همر چوتیک برو خستمه سه ر به نزین و
کلاجه که و دهسته لهر زیوه کانیشم بو گیزه که دریز کرد، و ام ده زانی له گالیسکه
نالتوونی بهخت دام و بولای با خچه ناره زووه کانم هه لده فرم.

له دوره و کیوی بیستو و نم بینی که نیگاری شیرینی له سه ر نه خش کرابوو.
هیتنده لهو جیگایه دا دور نه که و تبو و مه و شه و شو خه نازداره به نازده و گوتی:
ده توانیت ته جیله که بکهیت ده، گوتم: تو نه مر بفرموده خانم، به گوتی خانم،
توده برو و گوتی: داوات لیده که لمد و دوا پیتم مه لی خانم، من ناوم ده ریا يه.
نه ده زانی چون جورئه تم کرد نه و قسه یه بکه م، به رونیو گوتم: له وانه یه ناوی
دریا به هوی شینی چاوه کانته و بیت.

خیرا سه ره نشته خوم کرد نهی گدنج حهیا و شه رمت بو کوی چووه.

له وانه یه له بیرت کرد بیت که کورپیکی لادیت و بهس، تو له کوی و نه شزاده
یه له کوی، له نه نجامی کارت ناترسیت؟! له و بیره په شیمان بیوم که جاریکی تر
ده نگه خوشه که هی ده ریام هاته و بفرگوی.

چاوه کانم هیزی چاوه کانی توی نیه! وا ههست ناکه م تاکو مردن پیاویکی
پیکه و تبو جوانی و دک تو بیینم.

من که بدمه واوی هوشم لهدست دابوو له برخومده گوتم: نهود چی دهلى؟!
 خوشحالم که منت به سایه قى خوت قبول کرد، لمناوينه کده سهيرىكى تسى
 كردم و گوتى: تکايد ته جيله که نيش پى بکه، دهستم بو دو گمهى ته جيله که بردوو
 لەناكاو گويى بىستى تاوازىكى خوش بووم، دەنگى نهود هونه رەمندە كەناوه كەيم
 نەدەزانى بەلام له تەجىلە كەي وەستاوه جار جار بەرگويم كەتبوو، سەيرىكى
 تاوازىنە كەم کرد، دەريا چاوى لەسەر نەدە گوپىزامەوه و بەرەو رووم وەك تابلۇيەك
 چەسپىبۇو.

قولى نەو چاوانە چ جادوویە كيان دووباره دەكىرددەوه، خەندەي تەو ليۋە
 جوانانە چ داھاتویە كى شۇومى بو دەست نىشان دەكردم، ئىشارەي نەو بىرۇ
 كەوانىيانە منيان بۇ چ جىئىگايەك دانابۇو؟

ئەم بۇچۇوانە پرسىيار گەلىي بۇون كەله مىشكەم دا دەھاتن و دەچۈن.
 لەگەل نەودشا دەنگى تەپە تەپى دلتم گوئى ليپۇو كە مزگىتنى دەدا تاكو
 ئىستا ھەستىيەكى وەھاي لادرۇست نېبۈو.

يەك كاتژمۇر بەرىگاوه بۇين تاكو لە كوتايىدا له برەدەم باختىكى گەورەدا
 وەستاين، كوشكىتىكى گەورە جوان كە تەنها له خەو دا بىنى بووم.

دەريا گوتى: چەند هوپىنيك لىپىدە تاكو دەرگاكە دەكەنمەوه، منىش بە قىسم
 كردوو پاش چەند هوپىنيكى كەم دوو زەلامى گەورە دەرگاكە يان كرددەوه
 ، لەھەر دوولاي كوشكەوه مىوانىتكى زۇر بۇپىتشۋازى دەريا ھاتبۇون، كاتىيك
 چاوان بەدەريا كەوت دەستىيان كرد بەترەقە تەقانىدن و فيشە كە شىتە كانيان

گرتیمەردا ، فیشەکە شیتەکان وەك ئەستىزە پىشنىگىان دەدا ، دەنگى تەرقەکان مەزدەی لە دايىك بۇونى شازادەيان دەگەياندە گوتىي خەلتكى و فريشتنەکان.

ئافرە تەکان بەلاشە نىيە رۇتهوە بولاي نۇتومبىلەكە ھاتن و گوتىان: ((جەزنى لە دايىك بۇنت پېروز)) قاپى نۇتومبىلە كەيان كردەوە دەستى دەريايىان گرت بۇ نەوە بۆكۈشكى بەرن ، كاتىك دەرييا لە نۇتومبىلە كە دابەزى پىاوىتىك بە ورگىتىكى زل و جلىتكى گران بەهاوه كە مەل پىتچىتكى ھەنارى لە مەل پىتچابۇو كلاۋىتكى بەرزى لە سەر كردىبۇو عەسایەكى بە دەستەوە گرتىبۇو ھاتە پىشەوە وام ھەست دەكەد نەوە (نەمین الصلتەنە) ي باوكى دەرييا بىت نزىكە دە نەفەر بە جلى سەر بازىيەوە دەورەيان گرتىبۇو ، دەرييا كە نەوە بىنى خوتى فېرىدايە باوهشى و رومەتى ماچ كرد .

كاتىك (نەمین الصلتەنە) چاوى بەمن كەوت پەنجەي بۆ راکىشام و گوتى: نەو كورە كۆيىھە ؟

دەرياش كە بەناگابۇو گوتى: ببورە باوكە گىان بىرم چو پىتى بلىم، نۇتومبىلە كەمان لە ناواھندى رېتگادا لە كاركەوتىبۇو نەم كورە بۇي چاك كردىنەوەو منىشى گەياندەوە كوشك ، (نەمین الصلتەنە) سەيرىتكى منى كردوو گوتى: نا كورە وەرە بۇتىزە، من كە پەشۇكابۇوم خىرا لە نۇتومبىلە كە دابەزىم و چووم بولايىان، پاش سلاو كردن لە بەرە ميدا راوهستام، نەويش سەيرىتكى قەدووبالائى كردم و گوتى: زۇز سوپاسى تۆدەكەم كە يارمەتى كچە كەمەت دا .

ناوت چىيە؟ زۇز بەزە جەت توانييم تفى ناو دەمم قوت بىدەم و بە دەنگىتكى لەرزىيەوە وەلامم دايىەوە ناوم عەلەيە گەورەم .

نه مین الصلته نه روی کرده خزمه تکاره کهی که له لای چه پیه وه و هستابوو گوتی:
 و هره بسوتیره. کاتیک خزمه تکاره که هات، نه مین الصلته نه گوتی بسرو
 میوانداریه کی باش لهم پیاوه بکه، روی له منیش کرد و گوتی: حمز ده کهم له بدر
 نه هاوکاریه که به کچه که مت کرد ووه باشترين میوانداریت لی بکه، من که
 سدرو سه گوتی خوم به شایسته نه م همه موو ریزه نهد زانی گوتم: قوریان نه گمر
 موله تم بدھیت ده بیت چهند زوو تره له خزمه تنان مهره خهس بم چوونکی و هستام
 چاوه رو انم ده گات، ده بیت زوو بگه ریمه وه دوو کان.

نه مین الصلعته نه که گوتی لهم قسانهی من بوو دهستی کرد به پیکه نین و
 گوتی: باشه هم چوتیک خوت به باشی ده زانیت وابکه، رووم کرده ده ریا و گوتم:
 خانم (جهزتیان پیروز) بهیار مهتیت من ده بیت برؤم، ده ریا که له رویدا دیار بوو
 حمزی نهد کرد برؤم، رووی کرده باوکی و گوتی: باوکه گیان حمز ده کهم نه کوره
 سایه قی من بیت.

نه گمر جه نابتان قبولی بکه نه وا باشترين دیاری جه زنی له دایک بو تان
 پیشکهش کردووم، نه مین الصلته نه که لهم قسهیه سوره بی پیو دیار ببوو به لام
 به رانبه ر به چاوه کانی ده ریا کچی تو نای خوارگرتنی نه ببوو، به نابه دلی سه یریکی
 منی کردو و گوتی: نیشت چی بیه کورم؟ من که به ته واوی سه رم لی شیوا ببوو نه کو
 نیشه که می پیبلیم و موله نه دات ببم به سایه قی ده ریا به ده نگیکی بچر بچر
 گوتم: من و هستای نوتوم بیلم و تو نایه کی باشم له چاک کردن و هیدا هه بیه، نه ویش
 به خوشحالیه وه روی کرده ده ریا و گوتی: نه نیشی باشم و ناتوانیت نه و کاره له
 نه ستو بگریت! وانیه و هستا عه لی؟ منیش نه و قسهیه (نه مین الصلته نه)

قوسته و گوتم: بوجچی نا.. قوربان؟ گهرچی نارهزوی زوژم لە فیتەری یە، بەلام
پارهی کەمم دەست دەکەویت.

نەگەر نیوھ رازی بن ئامادەم ئەم بەرپرسیاریەتىيە لە نەستۆبگرمادەريا
کەپومەتى لە خوشياندا سوور ھەلگەرابۇو گوتى: زۆر باشە نەگەر باوکىشىم پىسى
رازى بىت.

باوکى پاش بىر كردنه و يەكى زۆر نەجا پۇوي كردەمن و گوتى: گوى بگەرە
كۈرم لە بەر ئەو يارمەتىيە كەبە كچە كەمت كردووه تاكو نىستا تووم بە چاوى
میوان سەير كردووه.

لە نىستا بەدواوه دەبىت نەركە كانى خۆت بە باشى بزانىت، كچى من بەيانىان
كاتژمېر ھەشت بۆ وانھى نەقاشى دەپرات، لە كاتژمېر يەكى پاش نیوھپۇ دىتەمە
بۇكۆشك بۇناخوارن، پاشان لە كاتژمېر سى دەچىت بۆ مەلەوانگە و تۆدەبىت
سەرى كاتژمېرى شەشى نىوارە كچە كەم بەھىنىتەوە بۇكۆشك. نىمە تاكو وەرزى
زستان لىزە دە مىتىننەوە و پاشان دەچىنەوە بۇتاران من كەنیت لە قىسە كانى نەو
دىلىا بۇوم، سەيرىتكى دەرەۋەرە دەرەۋەرە خۇمكىد حەوزىتكى گەورە لەلای چەپى
كۆشكەوە بۇو كە درەختە كان لە دەورى بۇون و گولى جوانى وەھاي لىپروابۇو كە
مروقى دەبرە دەنیاى تەندىشەوە، لە دلى خۇمدا گوتم: ئەم كۆشكە لەھىچ شتىتكى
كەم نىيە وەركاتىيك شازادە نارهزوو بکات دەتوانىت باشتىرين مامۆستاي
نەقاشى و مەلەوانى بەھىنىتە مالەوە نىتە بوجچى دەيەوەت بچىتە دەرەۋەي كۆشك.
لەم خەيالاندا بۇوم كە (ئەمین الصلتەنە) بە دەنگىتكى گالتە ئامىزەوە
گوتى: كورە خەيالىت لە كويىيە؟ توکە لە نىستاواھ خەيالىت رۇشتۇوھ خودا فريات

پکه ویت بودو و مانگی تر، من کدهم قسه یهی تینه گهی شتم، گوتم: به سهر چاو
قوریان هه رچی نه مر بفهارم و می بی که م و کورتی جیبه جیی ده که م.
من ده چمه وه بو مال بیانی کاتژمیر هه شت لیزه ناما ده.

نیز به خیرا بی بده و مال ملم نا.. دو و باره به دهنگی به رز هاواری لیکردم و
گوتی: بو کوی؟ سویچی نو تو مبیله که بو کوی ده بیت؟

برو نو تو مبیله که له گه راج راگره و سویچه که به نو تو مبیله که وه به جی بهیله.
من کده قسه کانی نیگه ران بووم پوم کرده ده ریا تا کو نه م به رپرسیاریده تیه
رده بکه مه وه، به لام کاتیک رو خساری پاک و جوانی ده ریا او لیوه به خهنده که یم
بینی زمانم له گو که و نه تو ای و و شهیه ک بدربلیم، گه رامه وه و پاشان رو شتم.
کاتیک چو و مه دو و کانی و هستا برایم تازه زانیم که نیو ره هاتو وه و هستا
بوتان خواردن چو ده وه بو ماله وه.

زو ر نیگه ران بووم، به لام له بدر خو مه وه گوتی: چون ده بیت نیگه ران به که نیز
پیویستیه کم به و هستا و به دو و کانه که شی نیه، له بیانیه وه له مالی (نه مین
الصلته) دام و سایه قی په ریه روح سو که که خو مم، به م خهیال آن وه
به پیکه نیندوه به ره و مال بو و مه وه.

کاتیک دایکم ده رگا که لیکردمه وه گوتی: عدلی گیان توی؟ چون بوا نه مر و
در دنگ که ویت؟ دلم بو هزار لا ده رویشت ده ترسام شتیکت به سهر هاتبیت!
گوتی: دایکه گیان رو شتم تو به خد لک بناسیتیم.

کاتیک دایکم به سهر هاته که زانی زو ر خوشحال بوا گوتی: کورم ده زانیت نه و
که سانه که لک کوشکی (نه مین الصلته نه) دا کاردہ که ن چهنده کریسی باش

و درده گرن، گوتوم: بهلی⁺ دایکه گیان، ددهمه ویت به پاره یه که به دهستی دینم تو لام
خانو^ه کونه دارپ خاوه بگوییزمه وه بوخانویه کی تازه و جوان، بهلام دو عابکه بتوانم
سهر که متووفم.

دایکم گوتی: کورم من تهمه نم به بمه ریمه و نه ماوه، بهلکو پاره یه کی باش
بمه که وه بنیت، تاکو ژنیتکی جوانت بو بخوازم.
من که لدم قسه یه دایکم شه رم گرتمی سه رم داختست و گوتوم: به سه دایکه
بنیت که وه حتی نه م جوزه قسانه یه، خیرا شتیک بهینه با بیخوین.

نهو شه وه تاکو به یانی خهونی سهیر سهیرم ده بینی کله وه و پیش نه م دیبوو،
خهوم ده بینی، کله کیوی به رز به رزه وه بمرد هبو و ممهو نیت بو هه تا هه تایه
به هیلاک ده چووم، له م خهوانه دا بعوم کاتیک به ناگاهاتم، کاته میز حه وتی به یانی
بوو، ده بعو بهزو وی خوم بگهیه نه کوشک، به پله نانی به یانیم خواردوو جله کانم
لهدر کردوو چوومه بهر ناویته که، بیرم که وته وه که ده ریا پیسی گوتوم: چاوه کانت
زوز سه رنج را کیشه، هه ستم کرد راستی گوتبوو!

نایا نهو چاوانه هی له زیاندا لمزه حمه ت و ناره حه تی زیاترهیچی تریان نه دیبوو،
چون ده توانیت چوانیه کانی ژیان ببینیت؟

قثم بو سه ره وه هه لذایمه وه، به شیوه یه که رو خسارم هی ندهی تر جوان ده هاته
پیش چاوه.

خیز اپیلاوه کانم له پی کردوو به ته کسیه ک خوم گمیانده کوشک، لهده رگام دا.
پیاویتکی که ته به سه ریکی سافموه ده رگا که لیکردمه وه و له پاش پرسیاری
ناو نیشانم، به ره و ناو با خه که فه رمووی لیکردم، چونکه پیگه گه راج

شاره‌زابووم چوو مهلاي نوتومبile کهو سهر که وتم و سوبچه کهم چهند جار ليسا،
له کوتايدا چرای نوميندم داگيرساو نوتومبile که وته نيش، بولاي پيشوهی کوشک
که وته رپی و چاود پروانی دهريام ده کرد، دهريگا کرايموه و فريشته‌يه کی شوخ و شمنگ
به کراسیکی سپیيه‌وه که مليوانه که‌ی بازنه‌یی بیو به روکی به وینه‌ی گول به دوری
سینه‌یه‌وه نه خشینرا بوو، هاته ده ردوه.

چهند خزمه تکاريک له دوايه‌وه جانتاکه‌يان بوهه لگرتبوو. کاتيك تهوم بینی
خیرا له نوتومبile که دابه زیم و، قاپی پشته‌وهم بوکرده‌وه، که له نوتومبile که
نزیک که وته‌وه، هستم کرد هه موگیانم سربووه، سلاوم لیکرد، نه ویش بعروفیه کی
خوشوه زهرده خنه‌یه کی کرد که ددانه سپیه‌کانی و دک صراری ده رکه‌وتن، وه لامی
سلاود که‌مى دایه‌وه.

کاتيك هاناو نوتومبile که‌وه فدرمانی پیکردم که سواریم منیش يه کسمه‌ره
سوار بیووم.

ناوه‌ههوا زور گهرم بیو هه والی هاوینیکی سوتینه‌ری دهدا، مه‌سافه‌یدک له
کوشک دور که وته‌وه، به هم زانی تاکو له دهريا بپرسم که بوجی له گمل نه ودها
که پیویستیه کانی له ناوا کوشک دا ناما دیده، که چی دچیتیه ده ره‌وه کوشک.
به ده نگیکی کره‌وه گوتم: خانم. . دیسان بروکانی تیکداو گوتی: حزم له‌وه
نیه کاتيك به‌یده که‌وهین به خانم بانگم بکه‌یت، خوت گوتت چاوه کانت وه کو
دهريا وان، به‌هانگی چاوه کانما ناوه که‌مت بیر نه‌چیت‌وه!
گوتم: به‌چاوان دهريا خانم.

د همه ویت پرسیاریکتان لیبکه، ب درویه کی خوش و شیرینه وه ولا می
دامه وه: هر پرسیاریک ناره زوو ده کهیت بیکه، چونکه لوهه لام دانه وهی کوره
لاویکی وهک تودا خوشحال ده بم.

من که تازه چویومه ته منه نی (بیست و سی سالیمه وه) له تافی لاویدا بیوم بهو
قسه خوشانه هوشم له دهست ده چوو ناگام لای خوم ندهه ما.

گوتم: ده ریاخانم بوچی له گهله نه وهی که حهوزی کی جوان له کوشکدا ههیه،
بوچهوزی ده ردوه ده چی؟

یان هه مان وانهی نه قاشی؟

له کاتیکدا نه گهر (نه مین الصلته نه) بیه ویت ده توانیت (لئوناردوداوینچی)
بو فیر کرد نت بهینیت کوشک.

ده ریا به ده نگیتکی به رز دهستی به پیتکه نین کرد!

قاقای پیتکه نینه که می وهک کوتاهک له سه ری دام.

دهت گوت له هه ممو لای شاره وه به هه زاران که س ته پل ده کوتن، پاش چهند
ساتیک پیتکه نین، گوتی: ناخر ژیان به ته نهها له ماله وه به ریوه ناچیت. من نه گهر
له ماله وه دابنیشم، کی باسی جله کانم بکات که له نهورو پاوه بوم هاتوون.

کی مودیله گران به ها کان پیشانی خملکی بداد، له لایه کی تره وه پیتویسته
باوکم بوماوه یه ک له ماله وه به ته نهابیت و بجهه ویته وه، من ده بیت له دوور
بکه و مدهو چونکه باوکم ده لیت: نه گهر من له ماله وه بم چونکه منی زور خوش
دهویت ناتوانیت چاو له من بترو کیتیت. بو پشوودان لیتی دوور ده که و مدهو، هوی
تریش ههیه که پیتویست ناکات به تویی بلیم.

پاش رؤشتمنان به چهند شه قامیت کدا گه شتینه به مردم بینایه کی زور جوان،
روروی دیواری بیناکه به پنهان گیکی زور جوان نه خشینرا بتوو، دهريا گوتی: له به مردم
نهو ده رگاید دا بوه سته من لیره داده به زم، گوتم به چاوان و له بهر ده رگاکه
وهستام.

کورو کچه کان هه ریه که می تابلو یه کیان به دهسته وه بتوو یمک له دوای یه ک
ده چونه ناو نهو بینایه وه.

له پاش دایه زینی دهريا قاپی نو تومبیله که م داخته و، که و ته ری بوکوئی
برپوم؟ خوشم نازانم! نا.. ده بیت برپوم بو ماله وه سه ری کاتز میز یه کی پاش نیو هر پو
بچمه وه به شوین ده ریادا، پاشان به ره و ماله وه که و ته ری، کاتیک
به کو لانه که ماندا رهت ده بووم، خدلکی به تاسه وه له ده رگا و په نجه ره کانه وه بو
بینینی نو تومبیله که سدریان ده رهینا بتوو، وله سوچی ده رگا کانه وه له بابه ت
نه وهی که من چون سواری نهو نو تومبیله بتووم و لیتی ده خورم ورته ورتیان بتوو.

کاتیک دایکم ده رگا که می کرد وه له خوشیاندا ده نگی لیهه لبی، عدلی گیان
ناگادری نو تومبیله که به. تو خهی. . کوروی من سواری چ نو تومبیلیک بسوه،
گوتم: دایکه گیان نارام به! تو به جوزیک خوشحالی ده ده بیت، وک نه وهی
نو تومبیله که م کریبیت، دایکم گوتی: خوش وویسم عدلی گیان بو سه رکه تنه سه ر
لو تکه هی رزگار بتوون، سه ره تا، ده بیت خه یالی نه وهم له میشکدا بیت که ده زانم نه
نو تومبیله سه ره و خیره و روزگاری تالمان بو ده گوریت،

ثیستا با پروین تاکو نه دم خدلکه بتوانن نو تومبیله که به باشی ببینن.

دایکم گوتی: نا.. عملی گیان لیزه داده نیشم نه کو که سیک فرسهت بینیتسو
نوتومبیله که بذیت. گوتم: له په نجهره که شه وه ده کریت ناگامان لیزی بیت. و هره
بابچینه ژوره وه. دایکم به نابه دلی له گه لمندا هات.
کاتزمیر به هیواشی ده روشت و کاتزمیره که ناگای لمه نه بوبه ره پیشه وه
به خیزایی بروات له پاش چهند کاتزمیریک چاوه رواني، کاتزمیره که حالی منی
زانیو وازی له ته مبه لی هیناوه به ره پیشه وه ملی نا.

کاتزمیر (دوانزه) بمو من ده بمو نیتر ناما ده بم تاکو به شوین ده ریادا بر قوم،
خیرا جله کانم له بهر کرد و لمه مال چوو مه ده ره وه، لمه وی که خمه لکی ده میان
کرد بوه وه سهیریان ده کردم بیزار بuum، سویچم لیداو نوتومبیل که وته نیش،
کاتیک چومه بمردم قوتا بخانه نه قاشیه که هیشتا چهند ده قیقهیه کی مابوو
کده ریا له پوله که بیته ده ره وه، چهند جاریک له ناوینه نوتومبیل که وه سهیری
خومم کرد، هستم کرد شه و خوشیانه که له پاش مردنی مورتهزا له دهستم
چوویوو، دووباره له گه لمندا هیناوه ناشت بینه وه.

لهم کاتهدا گوتیم له ده نگی ده ریابوو که گوتی: (ده بینم عملی ناغا چون
عاشقی خوت بویت!

خیرا قاپی نوتومبیل که م بوزکرده وه، داوای لیبوردنم لیکرد، به فیلبازیه وه
سهیریکی کردم و گوتی: گرنگ نیه، نه گمر نه جوانیه نه ده بمو، به رانبرت
هه لویستیکی ترم ده نواند، نیستا قاپی نوتومبیل که بکه ره وه ده مه ویت سوارم،
یه کسر قاپی پشته وه م بوزکرده وه گوتم: بفرموده ده ریاخانم.

تاکو زووتر بت گهیه نموده لای بابت، لهنا کاو ره نگی تیک چوو، نه ده زانی چی
بکم گوتم: له قسه کم دلگران بويت؟
گوتی: نه و... به لام حدم نه ده کرد له پشتی نو تومبیله که وه سوارم، گوتم:
له مه بستان تینا گم، تکایه ړونتر بدوى، به زه رد خنه یه که وه گوتی: به لئی.
ده مه ویت له پیشه وه سوار هم لای نیو، شتیکی تیدایه...!
بیدم کرده وهوله دلی خومدا گوتم: به هله قسه کم و هر گرتوو، دو و باره پرسیم،
چیت گوت؟

ندو بیته وهی وه لامم بدانه وه دسکی قاپیه کهی را کیشاو له کوشنی پیشه وه
دانیشت، من وهک ندو کسانم لیهاتبو که له سرماندا همل دله رزن، بچوکترین
ووشم بوته گوترا تمها لیم ده پوانی جامی نو تومبیله کهی دادایه وه هاوای کرد،
هوشت نه ماوه؟ من برسیمه ده بیت رزو بگه مه وه مال، گوتم: به چاوان خانم
خیز اسوار بروم و به پهله که و تینه ری.

کاتیک گه شتینه کوشک، (نه مین الصلته نه) نه اوی له پیشی نو تومبیله که دا
بینی گیانم کدوته لهر زین، ده ریا سه پریکی کردم و گوتی: چیته عملی ناساغیت؟
گوتم: نه و... تمها که میک بیتاقه تم، دهستی به کیفه کهیدا گیپ او پاش که میک نامه
یه کی ده رهیناو بهرام بدرم رای گرت و گوتی: ده زانیت چ که سیک نه م نامه یه
بو تار دووم؟

گوتم: نه خیز خانم، دهستی بولام دریژ کردو نامه کهی به ره و روم گرت و
گوتی: باشه نه نوسراوه بخوینه ره وه تاکو بزانیت چ دوستیکی به وه فام هدیه، من

که هیچ خوینده واریم نه بور، یه کسهره دلم گوشرا، گیانم سار بوبیوه لمه و کاته دا
حذم ده کرد بومه له رزه یه ک بیت و بو هه میشه له ناوم بیان!
د هریا به سه رسپرمانه و سه یزیکی کردم و خیرا نامه کمی کیشايموه
گوتی: چیت به سه رهاتووه عه لی؟

وا هست ده کم نه مرو حالت باش نییه. ده نگم له گدرودما گیراو نه تواني
ووشیده ک بلیم. پاش که میک، هاقه قسو گوتی: نه خیر خانم! هیچ گرفتیکم
نییه، هست ده کم که میک سه رمام بوبیت. سه د مهتریکی مابوو بگهینه
کوشک، نامه کهی خسته کیفه کهیوه و گوتی: هوشتان لای خوستان بیت. ههوابه
گدرمیه سه رمامبوون هه لناگری!

به گهیشنمان بو کوشک جاریکی تر له ناخنی دلمه و سوپاسی خودام کرد
که نه مرو به ته واوی ریسوای نه کرد.

له پاش دابه زینی د هریا نو تومبیله کم له گه راج راگرت و به ردو مال بومه و،
کاتزمیز (سی) بور که دبو بولای د هریا بچم، چونکه به پیی نه و ریکه و تنه
که له گه (نه مین الصلته نه) دا کرد بوم نیستا کاتی بردنی د هریا به بومه له وانگه،
د بور بد خیرایی بچم خوم بناسیتم، جله کانم له بمر کرد و پاش خودا حافیزی
له دایکم، خوم گهیانده کوشک.

کاتیک نو تومبیله کم له بمر ده کوشکدا راگرت، د هریا هه روکو به یانی
له ده رگای کوشکده و هاته د هری، نه جاره یان جلیکی زه دی له بمر کرد بور، که له
به ره سکی هه مو و گیانی به ته واوی ده بینرا، جو تیک قوئه رهی ثالثونی له پیتا بور
که ده پاپیونی جوانی به سه ردا کیشرا بور، له بمر خومه و گوتی: بد راستی کچینکی

جوان و نازداره، دهريا و هك هه موو جاريک هاته پيشهوه و لهپاش و لامدانه و هن سلام، دهيویست سواري نوتومبيله که بيت.

ندم جارهيان من ده رگاکه م بوکردهوه، به خنهنده يه کي مانداره و له پيشهوه سواري بو، خزمه تکاره کان کنه وييان تاكو به رقايى نوتومبيله که هيئابو، هه موويان بعسهر سورپمانه و ليتيميان ده روانى، که به چ شيوه يه کي بيشدرمانه کيچي (نه مين الصلته نه) م له ته نيشت خومه و سوار كردووه!

لهپاش پيوه داني قاپى نوتومبيله که نه مجا به رېتكه و تين، لهناوه ندي رېگادا، دهريا په نجهي نا به دو گمدي ته جيله که دا، چ په نجه يه کي جوان بسو! په نجهي کي شمالى و ناخون درېز که ره نگيني کي په مهبي ليتا بولو مستيله يه کي نگيندار که چوار دهوري به زمرووت و نه لamas نه خشين رابو، تنهها به يه ک په نجهي دلسي لاو پير که مدندي کيش ده کرد، له گهل نه و هه موو جوان يهيدا موسيقايه کي دلنموازی فدراهم کردو، تاکاتيک به سالوتی مه لموانگه که گه يشتن، يه ک وشه مان له گهل يه ک نه گوت. تنهها جار جاره به خنهنده يه کي دلرفينه و بیرو هوشمی بولای خوي را ده کيشا.

کاتيک ويستي دابه زيت روی تيکردم و گوتى: عهلى گيان پربه دل حمزه کم زوو بيته وه به دو امدا، راستيت ده ويت ناتوانم له دووريت نارام بکرم.
نایا خمه تووم؟! يان به ناگام؟

من له ماوهی نه م هه موو سالهی ژياندا تنهها دايکي شم نه م رسته يه په نه گوتوم که وه کو نه م قسه شيرينه نه وابيت، نازانم چي بولو که ويستم خوم بخه به سهر پيلاوه کانيدا تيرستايشي بکرم، به راستي نه و هه موو شتيکي لغه

سنهندبووم، نه دله سهختهی من که به هزاران کیز نهیانده تواني درگاکه بشی
دهست لئی بدهن، کهچی به دهستی دریاوه، و هک یاری مندالی لیهاتبوو.
لهم خهیالانه دابووم، کاتیک بەناگاهاتم دریا ماوهیه که چووهته سالون. من
لەجىگەی خوم و هک میخ چەقیبوم.

خودایه لهوانهیه له میشکی خویدا و های لیک دایتتهوه، که من تیک چووم!
سوار نوتومبیله که بوم به لام ئیشم پیشه کرد، هرلەویسا چاوه روانی دریام
دهکرد، دووكاتزمیر تیپه پری دریا هیشتا نههاتبوه دهروه، نازاخم ج جادوویه ک
بوو، که ناره زووم نهبوو نه و رۆزه بچمهوه مالغوه و ههوالی دایکی پیرم بزانم،
لهنەغامدا کاتزمیر بويه شەش کە دریا لە سالون هاته دهروه و پرچه دریزه کەی
له پشتی سەریه و گرت کرددبووه، چەند تالیکی نه بیت کە به سەر رومەتى دا
هینابويه خواروه، به شیوه يه کە پروخساری هیده تر جوان کرددبوو.
لەوکاتھدا کوریکی گەنجى مۇوزەرد، کە بالاي بەرز و چاوه کانى قاوه بیی بسوون
لینى نزیك بومه و پاش خودا حافیزى، دەسته کانى دریای ماچکرد. پاشان
بۈلەی نوتومبیلەتی تازه مودىل و جوان چوو، سوار بوم لەویدا دورىکە وتهوه.
حەزم دەکرد بېرۇم و دەمارە کانى درېھىئىم. لە تورەيىدا رەنگم سور
ھەلگەرابوو، لەم حالەدا تەنها سەيرى دریام دەکرد و بەس، کاتیک دریا هات
بۈلام لەزىز لىسووه سلاوم لىتىرى، نه و لەرنگ و پوومدا ھەمو شتىكى
خويندبووه، گوتى: چەند دەبیت چاوه روانىم دەکەيت؟

گوتى: لەوکاتھوەی کەوازت لەمن هیناول لە گەل ئەو شازادەيەدا بەيىت بەست و
بەقسە خوش و پىتكەنین بەپىتىرى، دریا پىتكەنېنىكى كرد و گوتى: نه و كورە

ناوی جهمشیده و کوری شاهرخ خانی بازرگانه، نهوش و هک من دایکسی
له ته مهنه مندالپیدا له دست داوه، کورپیکی چاکه، بهلام به چاکه و پیاوه ته تز
ناغات.

گوتم: نه گهر منت به باستر بزانیایه نه وت به هاوسمه ری خوت
هدلند ده بارهارد، بروکانی جووت کرد و گوتی: نه وچ قسهیه که تو زدیکه، چ
که سیک ده لیت من نه وم به هاوسمه ری خوم هه لبڑاردووه، من مال و سامان
به لامده نرخی نییه، زانیاری و میهره بانی و جوانیم به لاده ممهسته،
که هه موویانم له تو دا به دی کردووه، چاوه کانم پر بیون له فرمیسک و به دنگی
گیراوه گوتم: بمه خشه خاتونه کهم، باوکم زولمینکی و های لیکردووم،
له مندالیه وه له هه مووشتیک به گوومانم، به دهستی خوم نییه واهدست ده کم
که که سیک نییه لم جیهاندها منی خوشبویت.

د هریا دهسته کانی خسته سمر شانم و گوتی: نااا... عملی گیان، تو کورپیکی
میهره بانیت هه مووکه سیک تویان خوش ده ویت، بهلام که میک به گومنی نه وهش
کهم کهم له دلتا نامینیت.

کاتیک گدشتمه وه مال، دایکم به په رو شیوه وه چاوه روای ده کردم، کاتیک
له ده گاکه مدا، خیرا دایکم ده گاکه کرد وه وه گوتی: عملی گیان بوچی
به مشیو دیه دره نگ که ویت؟

خوت ده زانیت لم دنیایه دا به غهیری تو و مسته فاو په ری هیج که سیکی ترم
بوته ماوه ته وه. من له وه ده ترسم تو ش وه کوو باوکت به جیمبهیتیت.

گوتم؛ دایکه گیان نه و چی دلیت، باش بزانه من بدرده وام به خوینی سه ری
باوکم تونیم و لدنه نجامدا تولهی نه و هه مسوو کاره ساتهی که به سه رتوی هینا لیتی
ده سه نه و.

دلپی فرمیسک له چاوه کانی دایکمه و به سه رپو مهته چرچه که بیدا
که هه رلو چینکی به سه رهاتیکی تالی روزگاری ده گیرایمه و بدر بوبیه وه و که وه
سه رزه و.

له دلی خومدا ده مگوت: خودایه بشن ددریا بیت به هاو سه ری من،
تاکو دایکم خوارکی خوشبه ختنی بچیزت.

سی مانگ تیپه ری و دبوو (نه مین الصلته نه) بگعریته وه بو تاران، لعنه
سی مانگه دا ددریا لدعه شق و خوشه ویستی زیاتر هیچ ووشیه کی به گوئی مندا
نه ده دا، به لام من له داوه شهی تانیه کانی بی ناگابووم که بونی نابو و مه وه، بدر ده وام
به بانگی نه و بانگم ده دا، تاکو روزم بهم روزه گمیشت، کاتیک چووم به شوینیا
که بی بهم بوز وانه نه قاشی، به بی ترس و دوودلی پیتم گوت: ددریا گیان من به هیچ
شیوه یه ک نامه ویت له توجیا ببمه وه، ده مه ویت هدر چوئیک بوبه تویه دهست به یتیم،
ده ریا گوتی: عه لی گیان من ههر نه مرؤ له گهل باوکمدا له مباره یه وه گفت و گز
ده کدم، پاش نیوه رؤ و دلامه که می به تو ده لیمه وه.

تدنها خودا ده بیزانیت تاکو پاش نیوه رؤ چ حالیکم بوبه و چون نه و ماوه یه
به سه ر برد، پاش نیوه رؤ کاتیک ددریا سواری نوتوم بیله که بسو، یه خهی رؤ به
دووشام برهی که ی گرت بوبه و خساروو قڑی شیوا بوبه، چوومه نزیکیه وه و گوتم: چی
بوبه ددریا؟ واهه ده کدم حالت باش نییه؟ دهستی خسته سه ر رو خساری و

بەكۈل دەگریا، بەلام نەوە فرمىسىكى خەم نەبوو كە لەچاوه كانىيە وە بىر
دەبۈونەوە، نەوە دلۇپە خوتىنى مەكروو فېيل بۇو بۇوهى منى پى لەخشتەبىرىنى
دەستەكائىم گرت و گوتىم: پېئم بلى چى بۇوه؟

بالەكاني ھەلتىركدوو گوتى: بىيىنە باوكم چى لىتىركدووم! سەيرمەكىد ھەمۇر
قۇلى شىن ھەلگەرابۇو، وام ھەستىكىد كەزۆز بەتوندى لىتى دراوه، بەلام نەم شىز
بۇونەوە يەناسايى نەبوو، ھەستىكىد كىپە لەدلەمەوە دى، گوتىم: ناخىر چۈن دەبىت
كارى ئاوا لەگەل تۇدا بىكات، فرمىسىكەكاني بە پاشتى دەستى سېرى و گوتى:
لەبارەي تۆ وە قىسم لەگەل باوكمدا كردوو پېئم گوت: دلەم بەتۇ داودو را زى نىم
شۇ بەھىيج كەسىنەكى تر بىكە كەم:

نەو كاتىيك گوئى لەم قىسەيەي من بۇو ھەستايىھە و بە قايشىپەكە كەوتە گىانم
و بە جۈزىتكەلىتى دەدام تالە هوش خۇم چۈرم.

بەدەنگىنەكى بەرز ھاوارمەكىد: ناخىر بۇچى؟

بىتگومانبە دەريا ددىكۈزۈم نەگەر بىيەۋىت تۆم لى زەوت بىكات، نەگەر
بەزىيانىشىم بۇوه، نەو كۆپە لەپىنگەماندا لا دەبەم.

تىشك لە چاوه كانى دەرىپەرين و چاوه كانى لىتەزەق كردىمەوە گوتى: نەوە ق
قسە يەكە تۆ دەيىكەيت؟!

حداز دەكەم وورد وورد. گوئى بوقسەكائىم بىگرى و ھەرچىيەكەم گوت تۆ بەو
شىۋەيە كار بىكەيت، گوتىم: بەچاوان فرىشتەي ھىوام تۆ داواي گىانم بىكە
بەخوشحالىيەوە پېشىكەشتى دەكەم.

له پاش که میکنید بیدار کردند و پیش گویند: عملی میباشد هرچوتنی بودا نموده است
هر تلاش شو پیشنه نار کوشک و خوش بگویند لای من، کی زیند هاتست هماندو
شنبخت لموی بیو با من دیگم
لمسه‌ی کی ای تمیز (۹) دا چاره‌یو ای سو، منیش رازی بسدم و جاواهرو ای
کارزمیزی دیباری کراو بیو.

کی ای تمیز (۹) بیو کیانی گلک و سسم لمهال بجهوده رود، دایکم هاته پیشتم و
کوئی: عمال گشتن بعد شمده بتوکون ده چیز؟ اعماش که میکنید پیشنه‌ی
حالم و کوئی: دایکه چی ان نه مشهود نه گلن هاده‌یانکه نه خشناک کاره هدبه و بایشتم
پیشداره که بجهم بولای، دیویت همه‌ی جمی زوره به پیشکش
دایکم که روپسازی پیشنه‌ی بیو دیار بیو سمعه‌ی کی براهانی کردم
نه سه‌یور کردنه چ شنبختی به من: دگوشت ایا نموده‌ی شنبختی منی پیشخواش
نمیواده؟!

بپھر حال و دستیکم به فرداها هیتاو خوداها فیضم لهدایکه کرد.
دنیا تاریک بیو همراهی کی فیضکی دوهات: بیو زوره بیو خرم که میاند و سمر
شقاچه که، نموده‌ی دلایلی نیزه میباشد لمهاری دام، کیانی نزیک کوشند
دوستم لپر اگرت نیزه مهبل لفیراغ شقاچه که و دستاو باش که میکنید سوار بیو،
کلائیک گم شده کوشند، چنانه پاسه‌ی ایلک له درگی کی کوشکدا رسنا بیو،
لمسه‌ی کی نهوان تسبیحی زوز دایگم تجه المزید، کانه بهمیشانی لمسه‌ی رسنا
بیو دکان که به دوری کوشکدا بیو دانا، بیو زوره خرم بمهدو ای جمهی
کوشکدا هملواسی.

پاش همولدانیتکی زور چوومه سده ره، به هیتواشی له لایه کی ترهه دابه زیمه ناو
کوشک. پاش ماوه یه کی کم له روشننم بمناو کوشکدا، گمشتمه بمر ددم هولی
کوشک.

له ویدا پاسه وانیک له پیاواني (نه مین الصلته نه) سه ر قالی ناگاداری کوشک
بوو، به ردیکم هه لکرتوو بدره و لای راست هاویشتم، پاسه وانه که که گوتی له
دنه نگی به رد ده که ببوو به ره و دنه نگه که چوو، من لمو ماوه یه دا هم قوسته و هو
چوومه ناو هوله که وه، به گوتیره هی ریتمایه کانی دریا زوره که هی ثه و له لای
چه پی هوله که وه ببوو که ده ببوو بچمه ئه وی.

هنگاوم ناو چومه به رد همی زوره که هی، ده سکی ده رگا که م گرت، ترسام
ده رگا که بکه مه وه، لموانه یه زوری (نه مین الصلته نه بیت) هم رچوتیک بسو دلم
دابه ده ریا و ده سکی ده رگا که م به ره و خوار بادا، کاتیک ده رگا کرايمه وه ده ریا هات
به پیرمه وه جلی نوستنی له بدر کرد ببوو که نه و جلانه دستکردی تور کیا ببوو روپیتکی
ردنگ تیری به سه ر نه و جلانه دا له بدر کرد ببوو، قزه جوانه که هی به سه ر شانیا په خش
کرد ببوو بوپیتکی خوش همه مو زوره که هی پر کرد ببوو.

خودایه نه م بونه و ده بیتگرد، چون ده بیت به دستی باوکی زالمسی شه لاق
بنوات، من نه دهستانه هی (نه مین الصلته نه) دشکیتیم که چه قو لهدلم و هر ده دا
دلی بریندار کرد ووم، کاتیک نیگام له گمل نیگا کانیا تیکه لمبون خه نده یه کی
جوان که وته سه ر لیوه سوره کانی که هیتندی تر جوانی کرد ببوو.

چوومه به رد همی و زور به ریزه ده سته نه مرمه جوانه کانیم ماج کرد، دلخوا
پهی فرمیسک له چاوه کانی دریا وه خزین وه کو دنه که مرواری ده برسکانه وه،

بُونجی ده گریت ده ریا؟ سوئنلدت ده دادم بخودوا نه گور نه مانده نازارم بدھی، نه گدر
پهلوت نه سوئنل گریان بھردواه بیت دلکایه من تاکو بدیاني بعزیندرو بیع نامیتې،
فریشنه کانی په بشنې د همسی لمسه روده متسی سپی د دارای لیکردم کنه سوئنل
فندنه که د بشنېشم و خویشی چود بولای میزیلک که له لایه کی تری بوده کمدابود.
نھو ژوردا چنده جوان د دلکر بود، سپیتنه ایکی خواری رونک سپی کملاتی
سپردازووه به ونشی شپړی دویا نه خشیترابود، پوره د یهک سہج نهم سپردازو
سپردازووه که ګر تبعو، میزیکی خواری انډه دوشن لمبه امپیره مان بود که پېنځی
نھویش سپی بسورد، بسورد هی ژوره که بوریمه بېشته پولی د فریبا لسوچ کراپسرو
غیږويه کمی زد جواںی هېه بود، بسورد چوړ چښڑو د کمی نایا یې پیسا
خدنو اس اوون.

دویا له کاتنکدا که دور پسرو د اخ شمریدشی بهدستووه بسرو هاتله لامبلو دو و
نیشار قمی به چوړ چښو د کمی، نه موډه پېښو عمنی؟ د هاسنکر دی خوشمه،

چوړانه کمی وانجه،
لهاو نھو چوړ چښو ده اتابلویه که بسود که خوار نساوا خواری بولای خوار
(پېښکارو، پوځساري جوانی خوشنی په شپږو ډیک نه خوش کړ بسرو لسرو خوار
ناوار بونسدا د درو څوښایه، یڅښو ډیک کمپړ ډیک خوار لمشعره ماندا سووړ
ډلهکلک ابور ډلهکلکه کلهش که لمپو خساری ځویان دا بسرو بېړښکیکی ناشورنۍ

د امسی دریز کرد بسلای مسن و بیمار داشتند شمریدنی پیشام گردم

خوت نيشانى من مەددە، نەمە شەرىئەتە يان مەشروعە؟ توپە جۈرىك دەدىيىت
وەك نەودى لەھەمۇ تەمەنتدا دەمت لېتى نەدابىت.

لەبىر خۆمەوە گۇتمۇ: تۆ زۆر سادەي كەنازانىت لەگەل كورپىكى دىيھاتىدا
پەيپەندىت كەردىوە كەھىج شتىك جىگە لەنان و پەنیر ناناسىت، پاشان وام بىباش
زانى مەشروعە كە بىتىم بەسەر مەوه تاڭو دەريا وانەزانىت من ھەتاڭو ئىستا
لىتىم لەم جۈزە شتانە نەداوە لەئەنجامدا لېتىم پەشىمان بىتەوە.

لەم خەيالانەدا بۇوم دەريا پەرداخەكەمى لە لىتىم نزىك كەردىوە، من كەنم
كاتەم تەنها وەك خەۋىتكە دېبىنى، چاوه كانم نوقاندوو مەشروعە كەم نابەسەر مەوه
كاتىك ئەو زەھرە مارە لەقورگەم چووه خوارەوە وام ھەستكەر گەددەم تاڭرى تىپەر
بۇوه و ناوىسىم بەجارتكە دەسوونتى، بەلام سەير كەدنەكانى دەريا نەو زەھرەيان
لاشىرىن كەرمەن.

دەريا پۇوي تىتىكەم و بەنازىكەم و گۇتى: پىيم بلى مەشروب خواردن بەددىسى
من چوئە؟ چاوم بېرىي چاوه كانى و گۇتمۇ: زەھر نوشىن بەو دوستە جوانانەي تۆ
وەكىو شەكرو ھەنگۈين وەھايىه، بەپىتكەنېندرە پەرداخى دووهمى لەلىتىم نزىك
كەردىوە، منىش وەكىو مەندالىتكە خەرىكى خواردنەوە بۇوم.

ماوەيەك تىپەپىيەتىم كەردىم ھەستىم كەردىم سەر بۇوه تواناي رېتىگە رۇشتىم
نەمابۇو، پۇوم كەردىم دەرياو گۇتمۇ: دېبىت من چىپكەم؟ اوامان بېياردا نەمشەم تۆ
بەددىست بېھىنەم، دەريا كەلەحالىي من ئاڭادار بۇو بەخوشحالىيەوە روپى تىتىكەرمەن
گۇتى: تۆ بەيانى گولت ئەگەر رۇھىشىت داوابكەم پىيم بەدەيت وايە؟

گوتم: داوای گیان بکه، پاشان دووباره سهیریتکی منی کرد و گوتی: تو ده بیت
 (نه مین الصلته نه) بکوژیت! ده زانیت چی ده لیم بیکوژیت!
 خودایه من بیهشم یان نمه ده نگی کچی (نه مین الصلته نه) بسو بپرگویم
 که دوت. گوتم: ناخرا چون ده تو انم باوکی تو بکوژم ده ریا؟

به توندی سهیریتکی کردم و گوتی:
 نمه باوکی راسته قینه هی من نییه!

نمه دایکی منی کوشتووه ده زانیت! نمه بکوژی دایکی منه تیگه یشتی
 عه لی گیان، تو ده بیت نمه بکوژیت پاشان بی نمه دی که سیک پیت بزانیت لیره
 برویت، پاشان به یانی من به تو ده گم و لمه نجامدا ده تو ان لمه سه رو ده
 زوره دی نه و که به میرات بو من جیده مینیت که لک و هر بگرین و زور به خوشی ژیان
 به سدر بدرین نیتر هسته نهم وا یه ره بددسته و بگره من همه مهو خزمه تکاره کانم
 سه رقال کردو و پیتم گوتون که سه ری کاتز میر دهی شه و برون بو قاتی خوار ده
 نیتر زوویه و زوره که هی باوکیشم له دسته چه پی هوله که دایه.

من که نمه تواناییدم له خوم را نه ددیت، به فهرمانی نمه له جیگه که مهستام
 و وا یه ره که م بددسته و گرت، توانای پیکر دنم نه بیو، به هم جوزیک بسو به لاره
 لار خوم گدیانده زوره که هی (نه مین الصلته نه) و به هیتواشی ده رگا که م کرد و ده
 چهند په رد دیه کی بو خوی گیزابوو، ته خته خه و نیکی گهوره که سه ره چه فیکی به سه ره
 دا را خرابوو، (نه مین الصلته نه) له ویدا نوستبوو چوبوو خه و نیکی قوو له و ده.

بەھیواشی لیئى نزىك بۇومەوە، كاتىئىك لىئى وورد بۇومەوە وام ھەستىكىد شۇر
باوكمەو دېبىت تابەئاگا نەھاتووه تولەي ئەمۇ چەرمەسەرىنى ر
دەرىيەدەرىيە كەبەسىر ئىمەيدا ھىنابۇ لىئى بىسەنمەوە.
وايمەركەم چەندىجارىتكەن بەدەستىمدا نالاندوو لىئى نزىكتىر بۇومەوە، لەۋەكەسەدا
جولايىوە، ھەمۇ گىيام لەنارەق نىشتىبو، قاچە كامىم دەلەرزىن، ھەرچۈن بىر
وايمەركەم لەملىيەوە پىتچاو بەھەمۇ تواناي خۆم توندىكىد.

(ئەمین الصلته نە) لەخە بىتداربۇ دەي دېست خوتى بۇ خەوى ھەتا ھەتايى
ناماھە بىكات، پەلە قاڑەي پىتكەوت و وەكۈو ورچىتكى بىرىندار بەراست و چەپدا
پىتچى لە خۇي دەدا، رۇخسارى دايىم يەك چىركە لەبەر چاوم ون نەددبۇو، دەستە
قلېشاوه كانى كەسەھولە كانى حەوشەي پىتەشكەنەن، لەگەل ئەمۇ سەر
مايەدا جله كانى پى دەشت.

كەلەكەي ھەنڈراوى مورتەزا داواي لىىدە كەم وايىرەكە لەملى توندىتىر بىكەم،
پاشتى موسىتەفا كەلمەزىز بەرپەرسىيارىتى ژياندا چەمابۇوە، زولقە كانى پەرى
خوشكم كەلەدەست ئەم زالىمە يەك پارچە سېپى بۇوبۇو.

لەپەدا ھەستىكىد مورتەزا بەرەو رۇوم دى، بالاى بىتگوناھى ئەم دلى پېكەم
لەنازار، سەيرىتكى مىنى كەردىو بروكەنەن جووتىكىد.

گۇتمۇ: چىتە براڭەم بۇچى نارەختى؟ گۇتى: عەلمى گىان دەزانىيت چ كارىتكەت
بەخوتى كەرد؟ توەدەستت بەخويتى سەگىتكى پېسکەد، ئىستا تىرقاتلى؟
دەزانى....؟

گۇتمۇ: نەخىز مورتەزا من قاتىل نىم!

دلم پر بwoo ده سته کانم که وتنه لدرزین وايهه کهم شلکردوو له ملیم کرد هوه!
 بدلام تازه کار له کار ترازا بwoo، له ژووره کهدا که وتم! تهرمى (نه مین الصلته نه)
 له سهه ته خته که دریش بووبوو، ده سته کانی به سهه ته خته کهدا شوپیبویه هو و پهنجی
 شین هه لگه را بwoo، چاوه کانیشی کرا بونه هو.
 له باکاو ده رگا که کرایه هو و چهند سهه بازی تک خویان به ژووره کهدا کرد!
 خودایه ج بدلا یه کم به سهه هات، تنهها وده مندالیتکی دووسالان ده گریام و
 هیچی تر! بهلام ده سته کانم به پوومه هو گرتی بwoo، دووسهه باز لدوان هاتنه بهر ده مم
 و که له پچه یان له ده ستکردم.
 هملیا ن ساندمه هو و له گمل خویاندا بردمیانه ده رهه، لهو کاته دا ده ریا
 له ژووره کهی خوی هاته ده رهه سهه روو قشی تیک چووبوو!
 جله خمود کهی له بده خویدا دراند بwoo، به گریانه هو خوی گهیانده لای نه و بهر
 پرسهی که له ویدا بwoo، هاواري کرد نه و کوره بکوزی
 باو کمه، نه و سهه رتا ده بیویست من بکوزیت! بهلام ده رگا که کم له سهه کلیل دا،
 نیستاوا ده بینن باو کمی کوشتووه.... نه و بکوزی باو کمه...!!!
 من که تیتر دلم سست برو بwoo به هیچ یه کیک لهو پیشها تانه باو هرم نه ده کرد،
 نایا نه و ده ریا...؟ ده ریا خویز گه کانم و فریشتهی نه جاتم?
 نهی خودایه ناخر چون ده بwoo من به قسسهی نه و شهی تانه فریو بخوم به بی
 نهودی و وشهی دک بلیم تفییکم له سهه روو چاوی کرد و له روشننم بفرده وام بسووم،
 سهه بازه کان له دوا منه هو ده هاتن.
 بوماوهی دوو هد فته هیشت میانه هو، نه و ماوهیه لیکولینه وهیان له گه لکردم

لە كوتايدا بە بېيارى دادگا زيندانى كرام لە فايىلە كەمدا بە بىكۈزى (ئەمین
الصلتهنە) ناسىتىنرا بۇوم، چونكە دەريايى كچى ليئە خوش نەدەبۇو بۇيە حوكىمى لە^١

سېدارەدانيان دام. بېيار درا بە زووبيى لە دارم بىدەن.

لەو ماوه يەدا كەلە زىندا ندا بۇوم چەند جاريڭ دايىكم و مۇستەفا سەرداشان
كىرىم، ئەمپۇ دواين رۈزىكە كە سېيىدەي بەيان دەبىئىم، واپېيارە بەيانى سەرى
كاتىزمىر شەش پەتى دادپەرەروھرى كە لەنەزانى و گەوجىتى خۆم بۆخۆم
سازاندبوو لە مىلە بىكەن. بۇ سەرداشى كوتايىي باڭىيانكىرىم، كاتىك لە پاشتى مىلە
كەدە بۇوم كە دايىكم و براكەم و پەرى خوشكەم چاودۇرانى دواين بىنىئىم بىوون،
ھەست بەشەر مەزارى دەكەم...!

زىاتر لە هەموو ھاوارىك دەنگى مۇستەفا بۇو كە دلى دەگوشىم. نىڭ
غەمگىنە كانى پەرى خوشكەم ئىسقانە كانى ووردوو خاش دەكىد.

مەگرى برا گىان من ھەر دەبۇو بەم رۈزە بگەم، من دەبۇو تاوانى نەفامى و
سادىي خۆم لە نەستۆ بىگرم.

وام بىر دەكىدەوە ئەگەر لە گەل كچى (ئەمین الصلتهنە) زەماۋەند بىكەم
دەتوانم بۇ خىزانەكەم جىنگاى ھىساو نومىيد بىم، دەتوانم وەلامى رەنجى دايىكم
بىدەمەوە دەتوانم پەرى خوشكەم لەو نازارانەي دەي چەشت رېزگار بىكەم، ئەي
خودايىه من چەند بەد بەختم..! مۇستەفا فرمىسىكە كانى سېرى و گوتى: ئەو كچە
چاو سېيىھە هە مۇو شتومەكى باوکى فروشتووھو پارەي باڭىيشى دەھىنداوھو
لە گەل كورىنگىدا كە عاشقى بۇوە لە ئىران ھەلتەتىوون، وە كە دەلىن ناوى ئەو كورە

"جهمشید" د به پیستنی ناوی جهمشید حمزه کرد سه مر بکم به میله
تاسیننه که دا به لام به چی ده چی؟

ندو کچه منی کرده و دسیله‌ی فیل و داوه‌کانی و تییدا سه رگه تو و بوو.
دایکم که تنهها له سه رخو ده گریا روی کرده من و گوتی: عملی گیان دایکت
بمریت که روزتیکی خوشیم به تو و نه بینوه، من چون بتوانم له پاش تو بزیم و دک
ندوه واشه خودا منی واژلیه‌ینابیت،
یه کم پیاوه به د نه تواره که م
دووه مورته‌زای زه‌لیلم و تیستاش تو نیتر من به چ هیوا یه کمهوه بزیم.
فرمیسکه کانم رینگه‌ی ثوهه‌یان نه ده دام که دایکم به ته‌واوی ببینم بیتوانا به
حالی خوم و دایکم ده گریام.

خودا باوکم به نه فرهت کات که نیمه‌ی بهم روزه رده شه گهیاند.
ده نگی پاسه‌وان به رز بوبه‌وه! سه ردان کوتایی هات خیراکه نزووتر لیتره دا
برون.

موسته‌فا چووه ژیر بالی دایکم و لدلایه کی تری دایکمه‌وه په‌ری خوشکم بسو
که نه و تنهها ده گریا!

موسته‌فا گوتی: عملی گیان نه ترسیت به تنهها له خودا دا وای لیخوشبوون
بکه.

به گریانده ده استم به شیشه که دا هینا او گوتی: نیوه به خودا ده سپیرم، نازادم
بکه ن و تنهها نزای خیرم بوبکه ن.

شمو هات، شمو په رد یه به سه ر شتم نادیاره کاندا ده دریت، شمو کاتی
پارانه وهی به نده کانی خودایه، رووم له خودای خوم کرد و دهسته کامن به رز کرد وهه:
((خودایه لدزیاندا نازاریکی زورم چهشت و یه ک روز چییه خوشیم نه بینی،
ئیستاش و هسوه سهی شهیتان و ام لیده کات له ملکه چی بو تؤ سه ر پیچی بکه م .
خودایه، ناسمان و زهوي به فهرمانی تو مانه ته و ده ریا و چیا کان به یه ک
نیشارهی تو له بهین ده چن، په شیمانی من قبول بفهرم وو، په شیمانیه ک له گه ل
بیدهسته لاتی و ناره حه تیدا له خزمه تی تو زا ده یکه م، رووم ده نیمه سه ر زهوي و
به کول ده گریم... لیم ببوره.. لیم ببوره.. نهی خودای به بهزه بیی و میه ره بان داوای
لیبوردن له تو ده که م، ما وهم بده، ما وهم بده تا کو قه ره بیوی نه م گوناھه گه ور یه
بکه مه وه، نهی خودای گه ور یار مه تیم بده، زوز پیویستیم به یار مه تی تو
هه یه... پشتم له زیر باری تاواندا چه میوه ته وه، توانای عه زابی تو شم نییه،
په رو هر دگارا دهسته کامن بولای تو دریز کردووه، بیانگره و ریز گارم بکه .))

په شیمان ده بومه وه و له گه ل خودای خومدا رازی دلی خوم ده کرد، له
نا کاو چومه خه ویکی قوله وه، مورته زام بینی، که به پیشوازیه وه هات بیو، به
رو خساری نورانی و پوشانکی سپی یه وه، خوم خسته باوه شیه وه دهستم کرد
به گریان، بینیت مورته زا؟ بینیت چهند دیر به هانامه وه هاتی؟ خودا من نابه
خشیت؟ زه رده خه نه یه کی کردوو گوتی: عدلی گیان خودا وند به نده کانی خوی
هیچ کاتیک ناثومیید نا کات، ندو به شیوه یه ک به خشنده یه که نه گه ر له سه ره
مهر گیشدا په شیمان ببیته وه لیت وه ده گریت! ناگادر به که خودا تویی به
خشیوه و لیت خوش بیووه.

له خوشیاندا پو خساری سورته زام ماج باران کرد، نه ویش گولنگی دایه دهستم
کاتیک بوئم پیوه کرد له حالتی ناسایی ده چوو بوم، بوئی نه و گوله هیزی دووباره
پیدامه وه، سورتمزا که گوله که دایه دهستم لیم دور که ومه وه. به دهندگی
هاوارم له خمه بیدار بوم.

ورده ورده له مهرگه وه نزیک ده بیو مه و ده بیو مال ناوایی لمزان بکم،
له سه رزه ویه که هه ستامه وه و بوئی نه و گوله که له خمه دا هملم مژیبو
میشکی پر کرد بوم، فرمیسکه کانم به کو مهل بو همه وال پرسینم هاتن و
پو خساریان پاک کرد مه وه.

نهی خودای گهوره به وهی که لیم خوش بوبت زور خوشحالم و شتیکی ترم
ناویت. ثیتر ده بیت چرکه کانی کوتایی بمه سه ببدم و مومنی تدمد ناماده
کوژاندنه وه بکم، خودایه مانای ژین بو من چی بوروه:
(ژ=زان) (ی = یأس) (ن = ناومیتی) ثیستاش مهرگ.

له ناکاودا دهندگیک له بلند گوی سالونه کمه وه هاواری کرد: ناگاداری
ناگاداری، خاوهن فایلی بکوری بدریز (نہ میں الصلتنه) بددستی عملی محمدی
به بوتهی نامهی به خشینه وه که هم رنه مرو له نه مریکاوه له لایه نه قدار،
دهریا خانم کچی خوا لیخوشبو وه بددستی قازی دادگا گه شتووه، بدریز عملی
محمدی نازادبو حومی له سیداره دانه که هملو شایمه وه.

نهم ده زانی بگریم یان پیبکه نم، تمثنا نه وند ده زانم که خودا وند به نده کانی
خوی له کاتی پیویستیدا لمیادن اکات.

مەخابىن بۇزىيان دېيىمە دىياوه بىلام ھەموكايىك تارە زوومى مىردىن دەگەم .
 كاتىيك دەگەمە تەمەنى لاوى، لە تىپەر بسوونى خۇشى رۇزگارى مندالى
 ناخ.. ھەلەدە كىيىش و كاتىيك بە تەمەنى پىرى دەگەم بۇ تىپەر بسوونى سەردەمى
 لاوى خەم دەخۆم و كاتىيىكىش مەرگ يەخەم پىتەگىرىت بەناچارى دەبىت شەرابى
 مەرگ بنوشىم و بۇزىانىكى تەنم جىيەنە جىيەنەم!

"خىام"

ھاتو چو بىّھودە مندالى و جوانىم
 بىر بوم و يەبىن داخەگەم و خۇزىا نىم
 شاگىرى زەمانە بوم و زۇرىش چەوسام
 وستام لەھەمۇو كار و لەھىچ وستا نىم